

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman.
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XV, No. 7

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich

JANUARY 1, 1939

Subscription Price, \$2.00

MEDITATIE

Hebt De Wereld Niet Lief

*Hebt de wereld niet lief, noch het-
geen in de wereld is; zoo iemand de
wereld liefheeft, de liefde des Vaders
is niet in hem. Want al wat in de
wereld is, de begeerlijkheid des vlees-
ches, de begeerlijkheid der oogen en
de grootschheid des levens, is niet uit
den Vader, maar is uit de wereld. En
de wereld gaat voorbij en hare begeer-
lijkheid, maar die den wil van God doet
blijft in der eeuwigheid.*

I Joh. 2:15-17.

De wereld gaat voorbij!

Op oudejaarsavond schijnt 't soms anders.

Wij gaan voorbij, maar de wereld schijnt 't vaste, 't blijvende. Zij was er, toen we 't jaar begonnen; zij gaat het oude jaar mee uit; zij begint het nieuwe jaar met ons; we zien haar tot ons oog zich finaal sluit. Zij behoort tot het blijvende.

Een illusie gelijksoortig aan de zinsbegoocheling van iemand, die van het den stroom afvarend schip naar den oever tuurt en voor een oogenblik den indruk heeft, dat de oever voorbijgaat, het schip blijft.

Een jaar gleed weer heen! Snel, geruischloos, geheimzinnig, als een dief in den nacht. . . .

En veel, overstelpend veel vloog met dat jaar voorbij. Er was lief en leed. Vreugdebedrijf maar ook de klaagzang werd gehoord. Er was blijdschap maar ook smart. We verheugden ons in gezondheid, doch we zaten ook bij de krankensponde. Er was overwinning, maar ook nederlaag. We hoorden 't geschrei van 't pasgeboren wicht, doch zaten ook bij de stervensponde te wachten op den laatsten snik. Dierbaren gingen voorbij, verlieten voor altijd het huis, waarin wij nog achterbleven, uitgedragen op de armen van

den sterken, niets ontzienden dood, vaders en moeders, broeders en zusters, ouders maar ook kinderen, onder jarenlast gebogenen maar ook door kracht gesierde jongelingen. Er was oorlog en oorlogsgerucht. Er was vervolging en lijden om Christus' wil. Er was gezwog, zorg, angst, vrees, gekreun, gekerm, geweën; er waren daden, woorden, gedachten, begeerten, roerselen des diepen harten; er was haat, nijd, moord, doodslag, lust des vleesch, lust der oogen, grootschheid des levens. . . .

't Ging al voorbij!

Maar nog is de wereld. Zij schijnt te behooren tot het blijvende.

En toch is de werkelijkheid anders. Want niet slechts de dingen, die in de wereld zijn; niet slechts wij zelve, die in en van de wereld zijn, maar de wereld zelf gaat voorbij.

Wij zien slechts een zeer klein stukje van die voorbijgaande wereld, beperkt als we zijn door tijd en plaats, en kunnen ons dan verbeelden, dat achter het voorbijgaand tijdelijke een blijvende wereld ligt.

Doch de wereld, de wereld zelf, heel de wereld gaat voorbij!

Met al hare begeerlijkheid!

Slechts wie den wil van God doet blijft eeuwiglijk!

Hebt de wereld niet lief!

De wereld gaat voorbij!

't Schijnt zoo in-tragisch!

De wereld en al wat in de wereld is!

De wereld, die God in den beginne door Zijn Woord toebereidde, die Hij formeerde, tot in Zijn Goddelijke rust toe afwerkte, waarvan Hij zeide, dat ze in alle deelen goed was, is voorbijgaand, heeft een einde, zal straks niet meer zijn, wentelt rusteloos haar einde tegemoet!

De wereld met al haar creatuur, met haar licht en leven, met haar overvloedige sprake van den dag en hare wetenschap van den nacht, met haar schitterend

zonnelicht en zacht zilveren maanlichtvloed en flonkerenden starrenhemel; met haar rijke kleurenpracht en varieerend scheppingslied; met haar trotsche bergen, groene heuvelen, zingende valleien, breede stroomen en rustig kabbelende beekjes, haar diepe zeeën en onmetelijk wijde oceanen; met haar morgen en avond, haar zomer en winter, haar zaaien en oogsten; met haar boom en bloem en plant, rijk in vorm- en kleurschakeering; met haar kwinkelierende vogelen, dartelende visschen en talloos vele beesten des wouds en dieren des velds; met haar elementen en krachten, reeds ontdekt of nog verborgen, haar goud en zilver en edelgesteente; met haar pronkstuk en middenpunt, den mensch naar den beelde Gods geformeerd,—zij en al wat in haar is gaat voorbij!

De wereld en hare historie! . . .

De wereld, zooals zij door den val van den schoonste harer schepselen in zonde viel, onder den toorn Gods kwam, den vloek torst, der ijdelheid onderworpen werd; zooals zij tijdelijk het terrein is geworden, waarop God Zijn eeuwigen raad uitvoert, Zijn raad der verkiezing maar ook der verwerping; waarin de genade, het wonder, doorbreekt dóór den vloek, zegnend, verlossend, reddend, opheffend ten leven; waarin de Zone Gods verscheen, komend van boven, ingaande in de diepte, woorden sprekend van eeuwig leven, den Vader openbarend, lijdend, stervend, verrijzend uit de dooden; zooals zij het terrein is, waarop ook de mensch werkt, medewerker Gods is, gewillig of ook onwillig, werkt met de middelen, de gaven en krachten, die hij in de wereld vindt. . . .

De wereld als terrein. . . .

De wereld, zooals zij tijdelijk moet dienen ter realisering van hetgeen eeuwig blijven moet. . . .

De wereld met haar aardse schatten, rijkdom, have, goud en goed, gaven en krachten, talenten en middelen, haar verstand en wijsheid, haar wetenschap en kunst; haar grootheid, roem en eer; haar arbeid, macht en invloed; haar rijken en aanzienlijken en machtigen; haar vreugde en smart, haar leven en dood, haar pracht en praal, haar vrees en hoop, haar dingen voor verstand en hart, voor oog en oor, voor lichaam en ziel. . . .

Zij en al, wat in haar is. . . .

Ze gaat voorbij!

Hebt haar niet lief!

De wereld gaat voorbij!

't Kan niet anders!

Want die wereld *als wereld*, afgedacht van hetgeen de God aller genade door het vleeschgeworden, gekruisigde, opgestane en verheerlijkte Woord, door het Wonder der genade, in haar uitwerkt, wordt gekenmerkt door begeerlijkheid.

Al wat in die wereld is, is de begeerlijkheid des

vleesches en de begeerlijkheid der oogen en de grootheid des levens.

En deze zijn niet uit den Vader, maar uit die wereld!

Wel werkt de Vader ook in en door die wereld Zijn eeuwig werk, wel vindt dat werk des Vaders straks zijn eeuwige ruste in de tabernakel Gods, die bij de menschen zijn zal, in de nieuwe "wereld", de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, waarin gerechtigheid woont, in de eeuwige realisering van Zijn vreeverbond, dat van geen wankelen weet; wel is die wereld daartoe het van God beschikte en tijdelijk in stand gehouden terrein.

Doch dit alles neemt niet weg, dat uit die wereld als wereld nooit iets anders opkomt dan de begeerlijkheid des vleesches en de begeerlijkheid der oogen en de grootschheid des levens.

En als God Zijn eeuwig doel heeft gerealiseerd, als Zijn genadewonder, dat Hij op het terrein dier wereld uitwerkt, zijn rustpunt heeft bereikt, dan valt het terrein weg!

De wereld en hare begeerlijkheid!

Haar lust!

Want het zondige hart van den gevallen mensch, als het zich richt op de dingen, die door God in de schepping zijn gelegd, uit zich in de lust, de begeerlijkheid. Hij is een vijand Gods. Hij wil God niet. Hij zoekt God niet. De liefde des Vaders is niet in hem. Zijn roeping, om met de wereld en al, wat in de wereld is, met gave en kracht, met macht en positie, met have en goed, met goud en zilver, met vrouw en kind, den Heere zijn God hartelijk lief te hebben en zichzelf met alle dingen Hem dienstbaar te stellen, vervult hij niet. Hij zoekt zichzelf los van God, tegenover God. Hij zoekt de wereld voor zichzelf. Hij begeert de wereld om haarzelve. En de uiting van zijn hart, zich richtend op de wereld en al, wat in haar is, is begeerlijkheid, zondige lust.

Begeerlijkheid des vleesches!

Want hij zoekt de wereld tot bevrediging van het grovere vleesch. Hij eet en drinkt niet als dienstknecht Gods, hij stelt zijne leden niet Gode dienstbaar tot gerechtigheid; maar hij streelt het vleesch in vraatzucht en dronkenschap, in brasserijen en ontuchtigheden.

Begeerlijkheid der oogen!

Want hij zoekt de wereld en de dingen der wereld tot streeling van de hoogere zintuigen van oog en oor. Hier wordt de begeerlijkheid fijner van aard. Hier spreekt de zondige mensch van schoonheidszin en kunstgevoel. Hier schept de rijk begaafde mensch de wereld van muziek en tooneel, van beeld en plaat, van proza en poëzie. En het oog wordt niet verzadigd van het zien en het oor wordt des hoorens niet moede. Maar ook zoo richt zich het hart vol begeerlijkheid op de wereld. De begeerlijkheid der oogen!

De grootheid des levens!

Want hij zoekt in en door de dingen der wereld zichzelf. Zijn eigen leven, het puur aardse leven (bios) verheerlijkt hij. Hij zoekt de eere van menschen, eigen eer, ijdele eer. Hij wil gaarne van menschen gezien worden. Het daverend applaus der menigte, de lof der wereld, de verspreiding van zijn roem zijn hem dierbaar, dienen hem als aansporing en motief tot inspanning van al zijne krachten. De grootschheid des levens!

En zoo formeert hij zich een eigen wereld!

Uit de begeerlijkheid, de zondige lust, die in zijn hart is, ageert hij op de dingen, die in de wereld zijn, waarin en waardoor hij den Heere zijn God moet dienen, en onderwerpt hij die dingen aan zichzelf, schept hij dingen, die de begeerlijkheid des vleesches, de begeerlijkheid der oogen, de grootschheid des levens kunnen bevredigen, kroeg en bordeel, schouwburg en bioscoop, muziek en zang en dans, het ijdele woord en het ijdele kleed, de ijdele literatuur en de ijdele filosofie. . . .

Al wat in de wereld is!

De begeerlijkheid des vleesches en de begeerlijkheid der oogen en de grootschheid des levens!

Een wereld vol van de producten van vleeschelijke lust, zingenot, hoogmoed!

't Gaat al voorbij!

De wereld gaat voorbij!

Hebt haar niet lief! Noch hetgeen in haar is!

Zet uw hart niet op haar. Zoekt hare vriendschap niet. Laat uw vleesch door hare begeerlijkheid niet geprikkeld, laat uw oog door haar zingenot niet aange trokken, laat uw oor door haar sirengezang niet gestreeld, laat uw hart door haar grootschheid niet verleid worden. Verlustigt u niet in hare genietingen, verblijdt u niet in hare ongerechtigheid.

Want, zoo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem!

En naarmate, dat gij de wereld liefhebt, zal de liefde des Vaders uit uw leven versterven!

Deze twee: de liefde des Vaders en de liefde der wereld, sluiten elkaar volkomenlijk uit!

Want immers, al wat in de wereld is, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld!

De liefde des Vaders toch is allereerst en met grootten nadruk de liefde *des Vaders!* Zij is in den diepen zin des woords altijd de liefde, zooals zij in God is. Want God is liefde. En als de Drieëenige God kent en mint Hij Zichzelf op het hoogst, eeuwiglijk. Want Hij is de absoluut Goede. Hij is een licht en er is gansch geen duisternis in Hem. Zij is de liefde ook, waarmede Hij ons heeft liefgehad van voor de grondlegging der wereld, ons verkiezende in Christus Jezus onzen Heere. Ze is de liefde des Vaders, zooals ze ons

is geopenbaard geworden in den Zoon, Zijne vleeschwording, Zijn kruis en opstanding uit de dooden. Ze is de liefde, zooals ze in onze harten wordt uitgestort door den Geest, dien Hij ons gegeven heeft, zoodat ook wij mogen smaken, dat God liefde is, en dat Hij ons heeft liefgehad. En ze is de liefde, zooals Hij haar tot wederliefde doet ontvlammen in onze harten, zoodat het onze innige begeerte is Hem welbehagelijk te zijn, Zijne eer en grootheid te vermelden, Zijne deugden te verkondigen. . . .

De liefde des Vaders!

In die liefde hebben we Hem lief en al, wat van Hem is!

Die liefde kan zich niet richten op de wereld en al, wat in de wereld is.

En waar de liefde der wereld is, daar kan de liefde des Vaders niet zijn!

Hebt de wereld niet lief!

De wereld gaat voorbij!

Ze is uiteraard slechts tijdelijk.

Ze is voorbijgaande. Ze gaat door. Ze beweegt zich. Ze ontwikkelt zich. Ze spoedt zich voort. En straks is ze niet meer. Want God voert haar tot het einde. En dat einde zoekt ze!

Ze houdt straks voor eeuwig op!

Niets van haar blijft.

Haar begeerlijkheid en de dingen, die ze zich door de begeerlijkheid in de wereld heeft geschapen, ze gaan alle voorbij! Er gaat van die wereld als wereld, als terrein, waarop God Zijn welbehagen werkt, niets door den eindelijken vuurbrand, waarin zelfs de elementen brandende zullen vergaan, Gods eeuwige wereld binnen. Ook geen vruchten van gemeene gratie. Al haar werk en worsteling, haar grootheid en macht, haar roem en eer, met de vruchten van haar ontwikkeling en arbeid,—'t gaat al voorbij. In de hel is ook geen begeerlijkheid meer. Daar is niets dan het vergaan onder Gods toorn, de volstreckte dood.

IJdelheid der ijdelheden!

Alleen, wie den wil van God doet, blijft in der eeuwigheid!

Hij toch behoort niet tot de wereld, maar tot het werk, dat God in de wereld door het wonder der genade in Christus uitwerkt. Hij werd door genade verlost van de wereld, van de macht der zonde en des doods, van de begeerlijkheid des vleesches en de begeerlijkheid der oogen en de grootschheid des levens. Hij behoort niet tot het terrein, dat vergaat, maar tot het werk, dat eeuwig blijft.

Daarom doet Hij den wil van God, ook in de wereld! Straks in Gods hemelsch koninkrijk!

Eeuwiglijk!

H. H.

EDITORIALS

Dat Gods Goedheid Particulier Is

VIII. De Doorlopende Leer Der Schrift. (3).

Van welke zijde men de zaak ook moge beschouwen, telkens blijkt, dat de leer der algemeene genade, gemeene gratie of algemeene goedheid, of welken naam men ook voor deze leer moge prefereeren, niets anders is dan de Arminiaansche voorstelling toegepast op des goddeloozen bestaan in dit tijdelijke leven.

Zoo is het duidelijk, dat men in Arminiaansche wateren zeilt, wanneer men beweert, dat God den goddelooze in dit tijdelijke leven met zegeningen overlaadt, hem in Zijne goedertierenheid bedoelt te zegenen, maar dat de goddelooze mensch zelf dezen zegen van God in vloek verkeert.

In verband met de leer der zaligheid in het ieder wel duidelijk, dat het puur Arminianisme is, wanneer men beweert, dat God allen in Zijne genade bedoelt te redden, dat Hij ook allen in die genade alles schenkt, wat tot de zaligheid noodig is, maar dat sommigen die aangebodene genade verwerpen en ze verkeeren in oordeel en vloek. Voor het bewustzijn van de Christelijke Gereformeerde Synode van 1924 was ook dit blijkbaar niet duidelijk, zooals blijken mag uit het eerste der door haar voor gereformeerd verklaarde Drie Punten. Maar wie, om met den president dier synode te spreken, nog gereformeerde voelhorens heeft, verstaat dit toch aanstonds. De genade zit niet in de prediking des evangelies zonder meer, maar in de Goddelijke genade-*werking* met dat Woord gepaard gaande, in de onwederstandelijke roeping ten leven. En God ontfermt zich diens Hij wil, en Hij verhardt dien Hij wil.

Doch dat dit nu ook het geval is met de dingen dezes tijdelijken levens, dat die dingen, hoe goed (of ook kwaad) ook op zichzelf, nog geen genade (of ook vloek) zijn, noch ook een bewijs van Goddelijke goedertierenheid en gunst (of ook toorn en gramschap), maar dat de kwestie of ze ten zegen of ten vloek zullen dienen, afhangt van hetgeen God er mee doet, dat verstaat men niet of wil men niet aanvaarden. Vandaar de wonderlijke leer, dat God tijdelijk gunstig gezind is jegens hen, op wie Hij in der eeuwigheid vergramd is, dat Hij in den tijd zegent degenen, die Hij eeuwiglijk vloekt. Hij zegent wel, doch zij veranderen dien zegen in vloek.

Nu is dit zeker niet naar de doorlopende leer der Heilige Schrift. Onze God is toch in den hemel en Hij doet al, wat Hem behaagt. Dat ook in dit tijdelijke leven Zijn toorn en gramschap op de goddeloozen rust, en dat die toorn tot hen uitgaat ook in en door de dingen van dit tijdelijke leven, is ons wel duidelijk

geworden uit de Psalmen, waarbij we eenigszins in den breede stilstonden, omdat Ds. Zwier meende, dat ze zoo vol waren van de leer der algemeene goedertierenheid Gods.

Doch dit is niet minder duidelijk uit andere gedeelten der Schrift. We zullen bij deze niet zoo lang stilstaan.

Gaan we naar het boek der Spreuken, dan vinden we heel dat gedeelte der Heilige Schrift vol van de tegenstelling tusschen rechtvaardigen en goddeloozen, wijzen en dwazen, degenen, die de tucht liefhebben en de zotten en onzinnigen, de verstandigen en de spotters en van de tweeërlei houding en gezindheid des Heeren tegenover beiden. En het gaat in dit boek wel hoofdzakelijk over de openbaring van rechtvaardigen en goddeloozen en over Gods houding tegenover beiden *in dit leven*, ofschoon de eeuwige toekomst van beiden niet buiten den gezichtskring valt.

Zoo lezen we in cap. 3:32-35: "Want de afwijker is den Heere een gruwel; maar Zijne verborgenheid is met den oprechte. De vloek des Heeren is in het huis des goddeloozen; maar de woning der rechtvaardigen zal Hij zegenen. Zekerlijk, de spotters zal Hij bespotten, maar den zachtmoedigen zal Hij genade geven. De wijzen zullen eer beërven; maar elk een der zotten neemt schande op zich."

Het is der moeite waard even bij dit woord der Schrift stil te staan.

Het zal duidelijk zijn, dat met afwijker, goddelooze, spotters en zotten dezelfde personen bedoeld zijn. De goddelooze is een afwijker van den weg des Heeren, hij is een spotter en een zot. De wijsheid, die altijd wortelt in de vreeze des Heeren wordt bij hem nimmer gevonden. Eveneens zijn de oprechte, de rechtvaardigen, de zachtmoedigen en de wijzen dezelfde. Er wordt hier dus een tegenstelling getrokken tusschen den rechtvaardige en den goddelooze.

In de tweede plaats lijdt het ook geen twijfel, dat de tekst spreekt over Gods houding tegenover beiden *in dit leven*, en in betrekking tot en in verband met de tijdelijke dingen. Het gaat immers over het *het huis* des goddeloozen en *de woning* der rechtvaardigen. Hier is dus geen kwestie van wat Ds. Zwier zou willen noemen "zaligmakende genade". Het gaat er hier niet over wat God met den rechtvaardige en den goddelooze zal doen straks, na den dood, in de eeuwigheid, maar over Zijne houding en gezindheid tegenover hen thans in deze wereld.

In de derde plaats zal het ook Ds. Zwier niet gelukken om dezen tekst zoo te verklaren, dat er nog ruimte overblijft voor een zekere gunstige gezindheid Gods in dit leven jegens den goddelooze. De tekst spreekt hier niet slechts niet van, maar de tegenstelling is zoo scherp, dat er voor de algemeene goedheid Gods, zooals Ds. Zwier die wil, geen plaats meer is. Let er op, dat de tekst allereerst spreekt van de gezindheid

Gods jegens beiden: de afwijker is Hem een gruwel, Zijne verborgenheid is met den oprechte. Hier staan "gruwel" en "verborgenheid" tegenover elkander. Door de laatste is bedoeld de gemeenschap der vriendschap en gunst van Zijn Verbond. God is in Zijn gunst nabij den oprechte, Hij doet hem Zijne goedertierenheid smaken. Maar Hij wil in gunst met den afwijker niets te doen hebben. Hij is verre van Hem. Hij heeft een gruwel van hem. De werking daarvan openbaart zich in beider huis of woning. Ook de goddelooze heeft een huis. Zelfs heeft hij een schooner en rijker huis dan de rechtvaardige, zooals de woorden "huis" en "woning" niet alleen doen vermoeden, maar ook in vers 31 wordt verondersteld, waar de rechtvaardige wordt vermaand toch niet nijdig te zijn over den goddelooze. Maar in dat huis, hoe rijk en schoon het ook zij, is de vloek Gods, de werking van den toorn en gruwel Gods tegenover den goddelooze. God vloekt hem dus in en door de tijdelijke dingen, die hij bezit. Maar Zijn zegen is in de woning des rechtvaardigen. Zijne woning zij nederig en schamel, God zegent hem daar en door middel er van. Nu mag Ds. Zwier beweren, dat hij dit ook gelooft, terwijl hij tevens staande wil houden, dat Gods goedertierenheid ook bij dien goddelooze is en Zijn zegen in dat huis, wij voor ons beweren, dat hij deze ongerijmheden zelf niet gelooft. En wij houden staande, dat hij dit woord der Schrift eenvoudig niet aanvaardt, het door zijn leer van de algemeene goedheid Gods eenvoudig ontkent, rechtstreeks tegenspreekt.

Voorts hebben we tegenstelling in vs. 34. Zooals we reeds zeiden, zijn de spotters dezelfden als de goddelooze en afwijker van vss. 32, 33. En de houding Gods tegenover hen wordt niet alleen beschreven in de woorden: "zal Hij bespotten," maar ook kan ze worden afgeleid uit de tegenstelling: "maar den zachtmoedigen zal Hij genade geven". Dat wil zeggen, zoo duidelijk als woorden het kunnen zeggen: "den spotters geeft Hij geen genade, maar Hij bespot hen". Hij licht om hun doen en maakt hen tot schande. Vandaar dan ook het slotwoord van dit Schriftgedeelte: "de wijzen zullen eer beërven; maar elk der zotten neemt schande op zich". Zeker, dit laatste doen zij ook zelf. Zij nemen schande op zich. Zij dragen schande met zich weg. Doch niet zoo, dat God het anders bedoelde, dat de Heere hen bedoelde te zegenen, maar dat zij zich met dien zegen des Heeren schande uitwerken. Integendedeel, zij doen dit geheel in overeenstemming met Gods werking en bedoeling. God heeft een gruwel van hen, Hij vloekt hen in en door de tijdelijke dingen, Hij bespot hen en maakt hen tot schande, en zij nemen als redelijk-zedelijke afwijkers en goddeloozen, als spotters en zotten de schande op zich en dragen haar met zich weg.

Let ook op de volgende tegenstellingen:

"Schatten der goddeloosheid doen geen nut; maar de gerechtigheid redt van den dood. De Heere laat de

ziel des rechtvaardigen niet hongeren; maar de have der goddeloozen stoot Hij weg. Zegeningen zijn op het hoofd des rechtvaardigen; maar het geweld bedekt den mond der goddeloozen. De gedachtenis des rechtvaardigen zal tot zegening zijn; maar de naam der goddeloozen zal verrotten. Het werk des rechtvaardigen is ten leven; de inkomst des goddeloozen is ter zonde. De vreeze des goddeloozen, die zal hem overkomen; maar de begeerte der rechtvaardigen zal God geven. De weg des Heeren is voor den oprechte sterkte; maar voor de werkers der ongerechtigheid versterking". 10:2, 3, 6-8, 16, 24, 29.

Waar is de zegen des Heeren in die schatten der goddeloosheid, die geen nut doen? Waar is de goedertierenheid Gods in de have der goddeloozen, die Hij wegstoot, in het geweld, dat zijn mond bedekt, in den naam des goddeloozen, die verrot, in zijn inkomst, die ter zonde is, in die vreeze, die hem overkomt, in die versterking voor hem van den weg Gods? Niet waar, ze is er niet. Ze is bij den rechtvaardige, die van den dood gered wordt, wiens ziel niet hongert, op wiens hoofd zegeningen zijn, wiens gedachtenis tot zegening is, wiens begeerte God geeft en voor wien des Heeren weg sterkte is.

Zwier moet van deze doorlopende leer der Schrift niets hebben. Hij wil dit alles naar de eeuwigheid verschuiven, om in dit leven ruimte te maken voor een algemeene goedheid Gods.

Of lees het volgende:

"De verkeerden van hart zijn den Heere een gruwel; maar de oprechten van weg zijn Zijn welgevallen. De goddeloozen worden omgekeerd, dat zij niet meer zijn, maar het huis der rechtvaardigen zal bestaan. Den rechtvaardigen zal geen leed wedervaren; maar de goddeloozen zullen met kwaad vervuld worden. Valsche lippen zijn den Heere een gruwel; maar die trouwelijk handelen zijn Zijn welgevallen. Het licht der rechtvaardigen zal zich verblijden; maar de lamp der goddeloozen zal uitgebuscht worden. Het huis der goddeloozen zal verdelgd worden; maar de tent der oprechten zal bloeien. De goddelooze zal henengedreven worden in zijn kwaad; maar de rechtvaardige betrouwt zelfs in zijn dood. In het huis des rechtvaardigen is een groote schat; maar in des goddeloozen inkomst is beroerte. Het offer des goddeloozen is den Heere een gruwel; maar het gebed der oprechten is Zijn welgevallen. De weg der goddeloozen is den Heere een gruwel; maar dien, die de gerechtigheid najaagt, zal Hij liefhebben. Het huis der hoovaardigen zal de Heere afrukken; maar de landpale der weduwe zal Hij vastzetten. Des boozen gedachten zijn den Heere een gruwel; maar der reinen zijn liefelijke redenen. De Heere is ver van de goddeloozen; maar het gebed der rechtvaardigen zal Hij verhooren. De rechtvaardige let verstandiglijk op des goddeloozen huis, als God de goddeloozen in het kwaad stort. Loer niet, o Godde-

looze! op de woning des rechtvaardigen; verwoest zijne legerplaats niet. Want de rechtvaardige zal zevenmaal vallen en opstaan; maar de goddeloozen zullen in het kwaad nederstruikelen. Verblijd u niet, als uw vijand valt; en als hij nederstruikelt, laat uw hart zich niet verheugen; opdat de Heere niet zie en het kwaad zij in Zijne oogen, en Hij Zijn toorn van hem afkeere. Ontsteek u niet over de boosdoeners, en zijt niet nijdig over de goddeloozen; want de kwade zal geen belooning hebben; de lamp der goddeloozen zal uitgebluscht worden". 11:20; 12:7, 21, 22; 13:9, 22; 14:11, 32; 15:6, 8, 9, 25, 26, 29; 21:12; 24:15-20.

Laat Ds. Zwier het eens aandurven om deze plaatsen te verklaren, en niet slechts beweren, dat hij dit alles ook wel geloofd en in ongerijmdheden zijn heil zoeken.

Hij beklaagt zich, zeer ten onrechte, in zijne artikelen er over, dat wij de teksten, waarop hij zich beroept, nimmer hebben verklaard, soms zelfs met geen woord. Hij wil dit zelfs wel met de stukken aantoonen!

Dit laatste doet hij echter niet. En hij zal het ook niet kunnen.

En evenmin zal hij in het licht van de doorlopende leer der Schrift zijn leer der algemeene goedheid kunnen handhaven.

Ook in de profetische boeken des Ouden Testaments beluistert ge overal denzelfden grondtoon.

Ds. Zwier meent, dat hij zal kunnen bewijzen, dat de profeten ook eene genade en goedertierenheid Gods verkondigen aan het goddelooze, vleeschelijke Israel. Hij tracht het echter wijselijk niet te doen. Ieder, die met den inhoud hunner profetieën een weinig bekend is, weet, dat het tegendeel waar is. Wat reeds door Mozes voorzgd was, aangaande den zegen en den vloek des Heeren over het huis Israels, wordt overal en altijd door de profeten gehandhaafd. Op het Israel, dat den Heere vreest, op Hem hoopt en vertrouwt, Zijne inzettingen bewaart en in Zijne wegen wandelt, rust de zegen des Heeren. Over dat Israel is Zijne goedheid, gunst, genade en barmhartigheid. Voor hen zijn Zijne beloften en zij zullen niet beschaamd worden. Doch de toorn des Heeren blijft op den goddeloozen bolster rusten, en Zijn vloek achtervolgt de goddeloozen.

Zoo is het bij Jesaja. Heel de roeping van den profeet is om het overblijfsel Gods eeuwige goedertierenheid te verkondigen. De verworpen, goddelooze bolster wordt verhard en ten oordeel bereid. En dat wel door dezelfde prediking, waardoor het overblijfsel behouden wordt. Jes. 6:9-13. Ik schep de vrucht der lippen, vrede, vrede dengenen, die verre zijn, en dengenen, die nabij zijn, zegt de Heere, en Ik zal hen genezen. Doch de goddeloozen zijn als een voortgedrevene zee; want die kan niet rusten, en hare wateren werpen slijk en modder op. De goddeloozen, zegt mijn God, hebben geen vrede". Jes. 57:19-21.

Uit de andere profeten doen we slechts enkele grepen.

Hos. 13:5-13: "Ik heb u gekend in de woestijn, in een zeer heet land. Daarna zijn zij, nadat hunlieder weide was, zat geworden; als zij zat zijn geworden, heeft zich hun hart verheven; daarom hebben zij Mij vergeten. Dies werd Ik hun als een felle leeuw; als een luipaard loerde Ik op den weg. Ik ontmoette hen als een beer, die van jongen beroofd is, en scheurde het slot huns harten; en Ik verslond ze aldaar als een oude leeuw; het wild gedierte des velds verscheurde hen. Het heeft u bedorven, o Israel! want in Mij is uwe hulp. Waar is uw koning nu? dat hij u behoude in al uwe steden! en uwe richters, waarvan gij zeidet: Geef mij een koning en vorsten? Ik gaf u een koning in Mijnen toorn, en nam hem weg in Mijne verbolgenheid. Efraïms ongerechtigheid is samengebonden; zijne zonde is opgeleid. Smarten eener barende vrouw zullen hem aankomen; hij is een onwijs kind, want anders zou hij geen tijd in de kindergeboorte blijven staan".

Amos 6:21-24: "Ik haat, Ik versmaad uwe feesten, en Ik mag uwe verbodsdagen niet rieken. Want ofschoon gij Mij brandofferen offert, mitsgaders uwe spijsofferen, Ik heb er toch geen welgevallen aan; en het dankoffer van uwe vette beesten mag Ik niet aanzien. Doe het getier uwer liederen van Mij weg; ook mag Ik uwer luiten spel niet hooren. Maar laat het oordeel zich daarhenen wentelen als de wateren, en de gerechtigheid als een sterke beek".

Nietwaar? het gebed des goddeloozen en zijn offer zijn den Heere een gruwel, ook onder Israel. Zijn loflied is Hem een wanklank. Zijn gunst is ook hier alleen over den rechtvaardige. Van den goddelooze geldt het volgende: "Ik zag den Heere staan op het altaar, en Hij zeide: Sla dien knoop, dat de posten beven, en doorkloof ze allen in het hoofd; en Ik zal hun achterste met het zwaard dooden; de vliedende zal onder hen niet ontvlieden; noch de ontkomende onder hen behouden worden. Al groeven zij tot in de hel, zoo zou Mijne hand ze van daar halen; en al klommen ze in den hemel, zoo zal Ik ze van daar doen nederdalen. En al verstaken ze zich op de hoogte van Karmel zoo zal Ik ze naspeuren en van daar halen; en al verborgen ze zich van voor Mijne oogen in den grond van de zee, zoo zal Ik van daar een slang gebieden, die ze zal bijten. En al gingen zij in de gevangenis voor het aangezicht hunner vijanden, zoo zal Ik van daar het zwaard gebieden, dat het hen doode; en Ik zal Mijn oog tegen hen zetten ten kwade en niet ten goede". Amos 9:1-4.

Ds. Zwier zal toch zeker uitzonderingen moeten maken op die "algemeene goedheid Gods". Hij zal toch moeten toestemmen, dat ze zich niet altijd en overal doet gelden. Hier wordt althans gesproken van menschen, die voorwerp zijn van Gods groote grimmigheid, wien de vloek des Heeren overal najaagt, tot ze

worden vernietigd. Van goedertierenheid des Heeren kan hier geen sprake zijn. En dat alles geschiedt immers niet in de eeuwigheid, maar in den tijd; niet in de hel, maar op aarde!

Dezelfde toon beluistert ge in het volgende: "De stem des Heeren roept tot de stad (want Uw Naam ziet het wezen): Hoort de roede, en wie ze besteld heeft! Zijn er niet nog, in eens ieders goddeloozen huis, schatten der goddeloosheid? en eene schaarsche efa, dat te verfoeien is? Zou ik rein zijn, met eene goddelooze weegschaal? en met eenen zak van bedriegelijke weegstenen? Dewijl hare lieden vol zijn van geweld, en hare inwoners leugen spreken, en hare tong bedriegelijk is in haren mond; zoo zal ik u ook krenken, u slaande en verwoestende om uwe zonden. Gij zult eten, maar niet verzadigd worden, en uwe nederdrukking zal in het midden van u zijn; en gij zult aangrijpen, maar niet wegbrengen, en wat gij zult wegbrengen, zal Ik aan het zwaard overgeven. Gij zult zaaien, maar niet maaïen; gij zult olijven treden, maar u met olie niet zalven, en most, maar geen wijn drinken". Micha 6:9-16.

Ook deze goddeloozen vallen niet onder Zwier's algemeene goedheid. Hij kan wel drie tekstjes aanhalen, en spreken met groote woorden van een drievoudig snoer, dat niet haast wordt verbroken, en bouwen daarop een gansche beschouwing, heel algemeen, alle menschen onder alle omstandigheden dekkend, maar hij zal toch zelf wel inzien, dat zijn algemeene theorie geen steek houdt. De Schrift mag soms in algemeene termen spreken, waar ze de tegenstelling niet trekt tusschen rechtvaardigen en goddeloozen. *Maar overal, waar ze wel van deze tegenstelling gewaagt, staat Zwier's voorstelling geoordeeld.*

Ook Nahum's woord veroordeelt de voorstelling van Ds. Zwier: "Een ijverig God en een wreker is de Heere, en zeer grimmig; eene wreker is de Heere aan Zijne wederpartijders, en Hij behoudt den toorn Zijnen vijanden. De Heere is lankmoedig, doch van groote kracht, en Hij houdt den schuldige geenszins onschuldig. Des Heeren weg is in wervelwind, en in storm, en de wolken zijn het stof Zijner voeten. Hij scheldt de zee en maakt ze droog, en Hij verdroogt alle rivieren; Basan en Karmel kweelen, ook kweelt de bloem van Libanon. De bergen beven voor Hem, en de heuvelen versmelten; en de aarde licht zich op voor Zijn aangezicht, en de wereld, en allen, die daarin wonen. Wie zal voor Zijn aangezicht staan? en wie zal voor de hittigheid Zijns toorns bestaan? Zijne grimmigheid is uitgestort als vuur, en de rotstenen worden van Hem vermorzeld. De Heere is goed; Hij is ter sterkte in den dag der benauwdheid, en Hij kent hen, die op Hem betrouwen." 1:1-7.

De goedheid Gods is particulier. Ze geldt den genen, die op Hem betrouwen. Met groote grimmigheid is Hij vervuld tegen de goddeloozen.

En zoo *willen* het ook de profeten. Om Gods wil en om den wille van Gods volk moeten zij van Zwier's zoete theorie niets hebben. Zoo belijden ze het immers: "Gij zijt te rein van oogen, dan dat Gij het kwade zoudt zien, en de kweeling kunt Gij niet aanschouwen; waarom zoudt Gij aanschouwen die trouwelooslijk handelen? waarom zoudt Gij zwijgen, als de goddelooze dien verslindt, die rechtvaardiger is dan hij?" Hab. 1:13.

Het woord van Maleachi is bekend. "Ik heb u liefgehad, zegt de Heere; maar gij zegt: waarin hebt Gij ons liefgehad? Was niet Ezau Jakob's broeder? spreekt de Heere; nochtans heb Ik Jakob liefgehad. En Ezau heb Ik gehaat; en Ik heb zijne bergen gesteld tot eene verwoesting, en zijne erve voor de draken der woestijn. Ofschoon Edom zeide: wij zijn verarmd, doch wij zullen de woeste plaatsen wederom bouwen; alzoo zegt de Heere der heirscharen: Zullen zij bouwen, zoo zal Ik afbreken; en men zal hen noemen: Landpale der goddeloosheid, en een volk, op hetwelk de Heere vergramd is tot in eeuwigheid". Mal. 1:2-4.

Laat Ds. Zwier nu niet zeggen, dat dit alles ziet op Gods eeuwigen haat en toorn, zooals duidelijk blijkt uit Rom. 9:13, waar de apostel dit woord aanhaalt, dat hij dit ook ten volle aanvaardt; maar dat er naast dien eeuwigen toorn een tijdelijke goedertierenheid Gods is. Want wel stemmen wij toe, dat het hier metterdaad gaat over den haat des welbehagens en over Gods eeuwigen toorn. Doch de tekst spreekt van de openbaring van dien eeuwigen toorn *in den tijd*.

Ook Edom (en dat wel als type van en staande als vertegenwoordiger van de verworpenen goddeloozen) zal Ds. Zwier moeten uitschakelen, als hij spreekt van de algemeene goedheid Gods.

Bovendien ziet de Heere Zelf niet met welgevallen neer op de theorie, dat Hij den goddelooze goed is. Ze vermoeit Hem! "Gij vermoeit den Heere met uwe woorden; nog zegt gij: Waarmede vermoeien wij Hem? Daarmede, dat gij zegt: Al wie kwaad doet, is goed in de oogen des Heeren, en Hij heeft lust aan zoodanigen; of, waar is de God des oordeels?" Mal. 2:17.

De lezer hebbe een beetje geduld met mij, als ik nog één artikel bedoel te wijden aan deze doorlopende leer der Schrift.

Ik moet hier wel nadruk op leggen.

Ds. Zwier heeft zijn lezers den indruk gegeven, dat het er met de Schriftuurlijke grond van onze leer, dat Gods goedheid particulier is, maar een beetje erg zwakjes uitzag. Meestal filosofeeren wij maar een beetje en laten onze "ongelukkige menschenlijke logica" over de Schrift heerschen. En bovendien liet hij den indruk, dat onze beschouwing rustte op enkele teksten, die hij zelf ook geloovig aanvaardt, schoon ze lijnrecht ingaan tegen zijne voorstelling.

En wij willen dezen verkeerden indruk wegnemen.

H. H.

Aangenaam En Toch Veracht

Van zijn twaalfde tot Zijn dertigste jaar schijnt Jezus zeer stil geweest te zijn. Dat is duidelijk uit Matth. 13:54, Marcus 6:2 en Lukas 4:22. Indien Jezus zoo nu en dan publiekelijk gesproken had aangaande Zijn Persoon en werk, dan kunnen wij de bovengenoemde verzen niet verklaren. Die verzen spreken van de ontzetting en verwondering op 't hooren van Jezus preek in de synagoge van Nazareth.

Neen, in die achttien jaren heeft Jezus Zich gehouden aan de alom aangenomen regel, dat men niet mondig werd dan nadat men de dertig jaren bereikt had.

Ondertusschen hielp Hij Zijn vader in den timmersmanswinkel, of indien het waar is, dat Jozef in die periode van Jezus' leven gestorven is, werd Hij zelf de timmerman van Nazareth. Deze laatste gedachte ontvangt steun uit Marcus 6:3. Want daar wordt Hij rechtstreeks den timmerman genoemd. Hij was dan Zijn pleegvader gevolgd in diens beroep. En woonde stil met Zijn moeder, broeders en zusters te Nazareth.

Met Zijn dertigste jaar was er echter een plotse-linge verandering gekomen. Hij had het timmermans-gereedschap neergelegd en was naar Judea getogen. En een ander volgde Hem op in dat beroep.

En daarna had men veel en velerlei gehoord. Lucas 4:23. Er waren geruchten tot Nazareth doorgedrongen van wondere woorden en krachtige teekenen. Hij genas de zieken met een woord en gebod de duivelen om ellendigen te verlaten en zij waren Hem gehoorzaam. Ja, misschien valt de opwekking van het dochttertje van Jaiirus wel onder deze periode van Jezus' omwandeling. In elk geval men had veel gehoord van dezen gewezen timmerman. En gaf stof voor diepe overleggingen des harten en baarde vraag en weder-vraag bij die eenvoudige inwoners van Nazareth.

Toen geschiedde het, dat Jezus terugkeerde naar Zijn vaderland. Het gerucht was doorgegaan van huis tot huis. De overste van de synagoge had er ook van gehoord. En de eerdere geruchten waren van dien aard geweest, dat hij er voor gezorgd had, dat Jezus een invitatie ontving op Vrijdag om op den volgende Sabbat een woord ten beste te geven.

Uit de nagelaten geschriften der Schriftgeleerden en Farizeërs van die dagen leeren we veel van de gewoonten die toen in zwang waren in het leiden van den openbaren eeredienst. Als een reizende Rabbi, een beroemde prediker of een befaamde vreemdeling voor tijd en wijle zich ophield in een dorp of stad waar de Joden een synagoge hadden, werd hij door den overste der synagoge gevraagd om de Wet en de Profeten te lezen, den dienst der gebeden te leiden, en een predikatie te houden. Uit de drie verhalen van Jezus' eerste bezoek aan Nazareth na Zijn openbaar optreden is het duidelijk, dat Hij ook verzocht werd om zulks te doen in het midden van Zijn dorpelingen.

De Sabbat brak aan en een ieder die maar in staat was spoedde zich naar het Godshuis. Men was vol verwachting. Misschien zal Hij wel dezelfde dingen doen die Hem elders zooveel opspraak brachten.

En ook Jezus, naar Zijne gewoonte, ging op den dag des Sabbats in de synagoge.

De drie woorden die we schuin lieten drukken werpen een schoon licht op de achttienjarige periode van Jezus' leven. Het was Zijn gewoonte om 's Zaterdags naar de kerk te gaan. Men kan er zeker van zijn, dat noch koude, noch hitte Hem verhinderden om Zijn plaats in te nemen. Ook kunnen we ons levendig voorstellen hoe Jezus te moede was als Hij hoorde hoe Zijn Woord verknoeid werd van Sabbat tot Sabbat. Niemand kende dat Woord beter dan Hij. Hij was onderwezen in dat Woord van Zijn prilste jeugd aan. Zijn Vader had er voor gezorgd dat een vrome moeder Hem opvoedde. Ook nam Hij immers toe in genade voor God en menschen. De Heilige Geest was Hem gegeven en die Geest leidde Hem in de heilgeheimen van dat Woord. En jaar uit, jaar in moest Hij luisteren naar het gezeur van menschen die dat Woord niet verstonden en het daarom verknoeiden. Ook van die periode mag gezegd, dat de ijver van Gods Huis Hem verterde. Evenwel behield Hij het stilzwijgen. De tijd was nog niet gekomen van spreken.

Daar kwam echter nu een einde aan.

Jezus verscheen in de synagoge en begaf Zich naar het rostrum van den spreker en lezer. Hij stond op om te lezen.

De dienaar gaf Hem het boek van den profeet Jesaja. Naar Goddelijke voorzienigheid.

En Jezus, die natuurlijk veel meer verzen zag van dien profeet dan hoofdstuk 61:1 en 2b koos toch die verzen voor Zijn lezing. Hij was spoedig klaar en overhandigde het boek wederom aan den dienaar die het zorgvuldig opborg in de kist daarvoor bestemd.

Dit was de tekst van Jezus' eerste preek in Nazareth: "De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezonden om den armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen die gebroken zijn van hart, om den gevangenen te prediken loslating en den blinden het gezicht, om de verslagenen henen te zenden in vrijheid, om te prediken het aangename jaar des Heeren".

Het was intusschen doodstil geworden in de synagoge.

Het lezen en het bidden van Jezus, ook waar Hij geroepen was om de formuliergebeden te bidden die men steeds bij de opening des dienstes bad, was toch geheel anders dan voorheen. Er scheen een dieper leven te spreken uit de woorden die men welhaast van buiten kon, nu ze door Jezus gesproken werden.

Aller oogen waren op Hem gericht, zoo lezen we.

En als Jezus Zijn tekst gelezen heeft, als de dienaar zijn plaats weer ingenomen heeft, dan gaat ook

Jezus zitten om te prediken, naar de toenmalige gewoonte.

Hij begon dan tot hen te zeggen: "Heden is deze Schrift in uwe ooren vervuld."

Dat is de inleiding van de preek. Meer dan die inleiding hebben we niet.

Toch is dat niet zoo heel erg. We hebben allereerst wel andere preeken van Jezus, waaruit we kunnen opmaken hoe Jezus ongeveer gesproken moet hebben. En voorts hebben we ook in het volgende vers de opmerking, dat allen die toen in de kerk waren Hem getuigenis gaven aangaande Zijn preek. Men verwonderde zich over de aangename woorden die uit Zijne mond voortkwamen. Lucas 4:22.

O, het Evangelie is zoo schoon. Het is lieflijker dan de sprake der Engelen Gods. Het is zoeter dan honig en honigzeem. Ook weet dit mijn ziel zeer wel.

Zelfs zij die zekerlijk ter helle zullen varen, doch die ten tijde huns vleesch op aarde gesmaakt hebben de hemelsche gave, het goede Woord Gods en de krachten der toekomstende eeuw. Zie: Hebreë 6:4-8. En a's zij die gave Gods, Zijn Woord en die toekomstende krachten smaakten, hebben ze ook getuigenis gegeven ervan, juist zooals die menschen van Nazareth en hebben gezegd: Dat smaakt zoet! Daarom is de blindheid der goddeloozen geen onschuldige blindheid. Ze zullen tot in der eeuwigheid niet te verontschuldigen zijn. Ze hebben de hemelsche gave, en dat is Christus Jezus, gesmaakt! En ze gaven het getuigenis dat Hij zoet was in het gehemelte.

Hoe zou het ook anders?!

Wat is die hemelsche gave? Wie is die Jezus die daar zit te preeken in Nazareth? Kent gij dien Jezus niet?

Luistert dan en ik zal Hem U schilderen. En dan preek ik weer die preek van Nazareth. Doch niet zoo aangenaam als Jezus het deed.

Die hemelsche gave is dit, dat God voor de zonde van Zijn doemwaardige Kerk naar de hel gaat. Dit, dat God Uw ellendige, door de zonde en de schuld verbroken hart geneest. Dit, dat Hij in Uw gevangenis van verderf en eeuwige verschrikking inkomt om die gevangenis van U weg te nemen, Zelf in die gevangenis ingaande om haar gevankelijk weg te voeren, eeuwig weg, opdat gij moogt zingen uit den treure tot God, tot God Uw eeuwige vreugde! Dit is de gave Gods, dat Hij het aangename jaar des Heeren predikt, dat Hij de verslagenen vergadert en onder geleide van den Geest van Christus heen zendt naar een land waar nimmer tranen vloeien, naar een land waar de vrijheid heerscht. Dit is de gave Gods, dat Hij voor U straks aan het hout zal hangen om te brullen in de naargeestige ervaring van hellesmart; waar een bangheid Hem zal overvallen die zelfs een Judas in 't midden van de put niet zal ervaren. Want Hij zal alléén staan onder de uitgieting des Toorns Gods die anders verspreid zou zijn over velen.

Ik vraag U: Als die boodschap onder de duivelen verkondigd wordt, zal dan één duivel durven zeggen, dat dit niet aangenaam is? Zelfs Beëlzebul zal met brullende stem, in vreeselijke pijniging eeuwiglijk roepen: De gave Gods des Zoons Zijns welbehagens is onbeschrijflijk zoet en aangenaam! Hij zal het uitgillen zonder einde: "O, Golgotha, mijn Golgotha, gij zijt de openbaring van het mysterie der onbeschrijflijke lieflijkheid Gods! Mijn Golgotha, dat ik bewerkte door Judas en Pilatus, door Herodus en Sanhedrin, is dan toch de openbaring van een liefde wier hoogte en diepte, lengte en breedte niet af te meten zijn! Mijn Golgotha! Gij zijt aangenaam: De gezaligden gekocht met het bloed van God! Dat lieflijke heb ik gehaat en nu? Ik lijd zoo'n smart in deze vlam!

En, let er toch op, dat zegt de goddelooze *nu* al. Ik vraag U: Waarom sloeg Kaïn Abel dood? En de Schrift antwoordt: Omdat de werken van Abel rechtvaardig waren. De blindheid der duivelen en der goddeloozen houdt niet in, dat zij onkundig zijn aan de aangename smaak van Golgotha, doch hun blindheid is een ander woord voor verkeerdheid. Zij zijn zóó ontzettend verkeerd, dat als zij gesmaakt hebben, dat de Heere goed is, zij die gesmaakte goedheid onrein achten en vertrappen. Iederen gaf getuigenis vóór het Drama der eeuwen: Ik vind geen schuld in dezen mensch! En toch aan 't kruis! Ziedaar de blindheid. Dat is ook waar van de Farizeërs. Getuige hun zoeken naar *valsche* getuigen! Zij weten, dat een waar getuige Jezus vrij zou spreken.

Neen, de goddelooze en de duivel zijn zóó verkeerd, dat zij het goede kwaad haaten en het kwade goed.

En Jezus preekte te Nazareth. En als Hij het Amen, ja, amen uitgesproken heeft, komt er een groezemoes van stemmen in de synagoge. Er ligt een glimlach op het stugste gelaat. Allen gaven Hem getuigenis en dit algemeene getuigenis was: Dat is een liefelijke preek. Hoe zou het ook anders? Ge kunt die preek samenvatten in dezen volzin: God verandert het kwade in het goede, het eeuwig goede!

Maar Nazareth wil niet gezaligd worden. Ook terwijl men bekende dat die woorden aangenaam waren was het harte hard van ongeloof. Dat komt tot openbaring als de Heere hun kond doet dat Hij niet van plan is om wonderen te werken. En Hij uit de historie van Israel bewijst dat God voormaals en op velerlei wijze hetzelfde weigerde te doen. Er waren veel weduwen ten tijde van Elia en veel melaatschen ten tijde van Elisa. En toch werd slechts één weduwe door het Goddelijk wonder gebaat en slechts één melaatsche genezen. En beiden waren heidensch. Dat zat vast aan de hardheid der harten. Dat zat vast aan het ongeloof

En zoo is het hier, in Nazareth. O Ja, Zijn worden zijn wel aangenaam, maar het is toch de zoon van Jozef?! We kennen zijn broeders en zusters! Met

andere worden: Hij is uit de aarde aardsch en onzer een, terwijl Jezus juist gepredikt had: Ik ben uit den Vader des hemels en der aarde! En ik ben gezonden om het kwade te veranderen in het goede door Mijn kruis!

Nazareth heeft een ongeloovig hart.

Luistert naar Mattheus: "En Hij heeft aldaar niet vele krachten gedaan vanwege hun ongeloof." Nog sterker klinkt het in Marcus: "En Hij kon aldaar geene kracht doen; dan Hij leide weinigen zieken de handen op en genas ze."

Wat de Heere doet na Zijn preeken in de synagoge van Nazareth is dit: Hij geeft dat volk een commentaar van hun ongeloovig hart. Daarom, omdat Jezus hun hart kende en niemand Hem behoefde te zeggen wat in het hart des menschen woonde, daarom zegt Jezus na afloop der predikatie: "Gij zult zonder twijfel tot Mij dit spreekwoord zeggen: Medicijnmeester, genees uzelf: alwat wij gehoord hebben dat in Kapernaum geschied is, doe dat ook hier in uw vaderland". Dat woonde in het hart van Nazareth: Och Jezus, laat ons van die interessante teekenen zien. Het is zoo "thrilling" om een wonder te zien gebeuren! Inplaats van te roepen: O Zone Davids! ontferm U Mijner! Doe een wonder in mijn hart en verlos mij van den dood! Ze waren ongeloovig. En de Heere weigert om een soort van voorstelling of tentoonstelling te houden. Jezus is geen goochelaar!

En zie nu eens die zelfde menschen die zoo juist oordeelden dat de mond van Jezus aangename woorden uitte! Zij kijken elkaar aan; de wenkbrauwen fronsen zich; de lippen openen zich en de tanden worden op elkaar geklemd; hunne harten bersten; de brutaalste onder hen geeft het sein om een duivelsch werk te beginnen; straks staan alle menschen op in de synagoge die zooeven de rust des Sabbats kenmerkte; ze loopen door de gangpaden naar voren en grijpen den voormaligen timmerman beet, duwen, Hem het gangpad door naar buiten en leiden Hem naar de steilte waarop hun stad gebouwd was om Hem te pletter te werpen naar beneden. Die steilte is er nog. Veertig voet hoog; en de bodem is rotsachtig. Lieve, nobele menschen! De aangename spreker moet verpletterd. Doet de twee uitingen van die menschen tezamen: Wat is die Jezus toch een aangename spreker! en: Smijt Hem van de hoogte naar beneden! Preludium van het Kruis.

En zoo is het heden ten dage nog.

'k Heb wel eens jonge menschen vermaand om toch niet naar de "shows" te gaan. En tegelijkertijd hen vermaand om steeds naar de kerk, naar de catechisatie en de vereenigingen te komen. En het slot van de zaak was, dat men het toestemde: Het laatste is verreweg het beste, maar ik ga het toch niet doen! Het aangename is wel lieflijk, maar ik verwerp het.

'k Heb ook wel eens bedaard mijn wegen nagegaan en hoorde dan het aangename spreken van Jezus in

de synagoge van mijn hart. En door de genade van God zeide de echo in dat hart: Alles aan Hem is zeer begeerlijk. Maar wat ik wilde deed ik niet. En 't geen ik haatte deed ik! Dan werd Jezus naar de steilte geleid. Door de bewegingen der zonde die krijg voeren tegen de ziel.

Aangenaam, ja, 't is aangenaam om eeuwig volmaakt te zijn.

't Is aangenaam om niet te zondigen.

Doch, o wee!

Ik zie een andere wet in mijne leden. 'k Zie het woelen van Nazareth's zonde.

Dan behoef ik een straal van hemelsch, lieflijk licht der ontfermingen. Dan behoef ik krachtige genade om te kermen: O, Zone Davids, erbarm U mijner!

Als genade het hart verlicht zie ik, dat ik Hem naar de steilte leidde: Zijn kroon had gevlochten; Zijn beker gevuld! Ja, Zijn kruis opgericht, Zijn handen en voeten doorgraven!

O, dat dan de lieflijke, aangename genade Gods mij overmeestere en mij brenge, kruipend, naar datzelfde Golgotha om, opziende naar het bloedende Lam, te smeecken: O God! wees mij, de zondaar, genadig!

Dan preekt Jezus Zijn preek in het hart naar het bevel van Zijn Vader: Troost, troost Mijn volk, zal u lieder God zeggen: spreekt naar het hart van Jeruzalem. . . . En de Verbrijzelde predikt tot mij: Wees welgemoed, uw zonden zijn door Mijn bloed vergeven!

Dan zingt dat hart, dan zal het eeuwig zingen van Gods goedertierenheer!

En dat is de hemel, daarboven bij God. G. V.

BEKENDMAKING

Classis-vergadering staat, D. V. te worden gehouden Woensdag, Jan. 11, 1939, negen uur in den voormiddag in de Eerste Prot. Ger. Kerk te Grand Rapids, Mich.

M. Vander Vennen, S. C.

CURATORIUM MEETING

The Curatorium of our Theological School will meet D. V. Tuesday, 2:00 P. M. January 10, in the Fuller Ave., Church Building.

Rev. M. Gritters Vice-Sec'y.

DEACON'S CONFERENCE

The next Deacon's Conference will be held at Holland, Michigan on Wednesday evening, January 18, at 8 P. M. in the new church building.

All Deacons and ex-Deacons are cordially urged to be present as Rev. P. De Boer will speak on the interesting subject: "In what way does the exhortation of the Deacons differ from that of the Elders?"

Antwoord Aan Broeder W. Marlink

De Brief van Broeder Marlink luidt als volgt:
Ds. H. Hoeksema,

Geliefde Broeder:

In de Standard Bearer van Nov. 15 verschijnt een artikel van de hand van Ds. H. Veldman onder het opschrift, "Israel's Verdrukking in Egypte". Hij drukt de gedachte uit dat Israel, ten tijde van de geboorte van Mozes, reeds 375 jaren in Egypte was geweest, en dat we tot deze conclusie moeten komen indien we werkelijk aannemen dat, de kinderen Israels 430 jaren in Egypte hebben gewoond. Wel, ik ben een van hen die tot deze conclusie, bij het lezen van de plaatsen die hier over handelen, niet kunnen komen, en dus niet aanneem dat Israels zaad 430 jaren in Egypte is geweest.

In Gal. 3 wordt ons door Paulus vermeld dat van de roeping van Abraham uit Ur der Chaldeën, Gen. 12:1-2, tot de wetgeving bij Horeb een tijds periode verloopt van 430 jaren. Hij verklaart hier dat de 430 jaren beginnen met de roeping en belofte aan Abraham in Ur. Dus, het (deze periode wordt hier waarschijnlijk bedoeld, H. V.) begint met de derde openbaring van het "Genade Verbond" in het beloofde "Zaad," en den zegen voor alle geslachten der aarde.

Onze oude vaders zeggen dat de eerste periode, die een groote tijd was voor de "Kerk" tot aan Noach loopende, en de tweede, van Noach tot de belofte aan Abraham, zeer voortreffelijke perioden zijn geweest voor de "Kerke Christi." Tot deze oude vaders behoren ook Paulus en Petrus. Maar ik denk, u weet dat ook wel, Calvijn, de opstellers van het doops formulier, en H. De Cock, vader der scheiding in 1834, behoren er ook bij, maar u weet dat ook wel. "Ik ben de Heere uw God," werd tot hen gezegd, en wie zou durven zeggen dat dat geen voortreffelijke tijden voor de Kerk geweest zijn, en nog zijn? Duizenden van arme zondaren hebben in die belofte het leven gevonden, en u wil dat ook niet tegen spreken, is 't wel? (Broeder Marlink schijnt van de gedachte uit te gaan dat ondergeteekende, in zijn artikel in de Standard Bearer van Nov. 15, dit wel heeft durven zeggen, H. V.).

We lezen in Exodus 12:40: "De tijd nu der vreemdelingschap van de kinderen Israel's die in Egypte gewoond hebben is 430 jaren". Daar staat niet dat ze 430 jaren in Egypte gewoond hebben, maar dat hunne vreemdelingschap den tijd van 430 jaren bedroeg, en dat ze eenen tijd daarvan in Egypte hebben doorgebracht. De uitdrukking, "Kinderen Israels". moet hier in een brederen zin genomen worden als gewoonlijk, als evenredig met "Hebreën", en dan kan het wel voeglijk van hen gezegd worden dat ze vreemdeingen geweest zijn in een land dat het hunne niet was, beide, in Kanaan en in Egypte, voor den tijd hier genoemd.

Indien we de woorden, "Kinderen Israels", niet aannemen als ook hunne vaders, Abraham en Izak en Jakob insluitende, dan kunnen we zelfs Jakob, die hen in Egypteland gebracht heeft en zelf daar gewoond heeft, niet insluiten.

Op de vraag, "Hoe lang hebben de kinderen Israels in Egypte gewoond?" is verschillend geantwoord. Mijns inziens geeft de Bijbel zelf het antwoord. We lezen in Gen. 15:13 dat God tot Abraham zegt: "Weet voor zeker dat uw zaad vreemd zal zijn in een land dat het hunne niet is, in zij zullen hen dienen, en zij zullen hen verdrukken 400 jaren". "Uw zaad" zegt hier duidelijk aan Abraham wanneer deze tijd van vreemdelingschap voor zijn zaad aanvangt, namelijk bij de geboorte van Izak. Toen Izak 60 jaren was gewon hij Jakob, en toen Jakob voor Faraö stond was hij 130 jaren oud. Voeg 60 en 130 tezamen en we krijgen 190 jaren. Dus, 190 van de 400 jaren waren verlopen toen Jakob in Egypte kwam, en dat laat 210 jaren over voor den tijd dat de kinderen Israels in Egypte hebben gewoond. Dit is helder indien we voor de oogen houden dat de 400 jaren beginnen bij de geboorte van Izak en eindigen bij de wetgeving op Horeb. De 30 jaren van Abraham's vreemdelingschap loopen natuurlijk terug van de geboorte van Izak tot aan zijne roeping uit Ur der Chaldeën. Niet dat Abraham slechts 30 jaren vreemdeling was. Maar de tijd der vreemdelingschap van de "Kinderen Israels" zou 430 jaren zijn, en ten zelfden dage werden ze uit Egypteland uitgeleid. "Ik ben de Heere uw God, Die u uit Egypte, uit het diensthuis, uitgeleid heb."

Sommigen zeggen dat is niet voor ons, want de "Nieuwe Testamentische Kerk" is nooit in Egypteland geweest. Maar de Apostel Paulus schrijft in Rom. 11, dat de geslachts-boom in het zaad der belofte, allereerst gegeven aan Adam en Eva, vernieuwd aan Noach, vernieuwd en helderder voorgesteld aan Abraham, behouden wordt. Maar ik moet eindigen en laat het over aan hen die duizendmaal meer kunnen zeggen van die heerlijke en voortreffelijke perioden voor de "Kerk" dan ik, en ik twijfel niet of ze zijn in Nederland zoowel als hier. Bij voorbaat mijn dank.

Broeder groetend de uwe,

Wm. Marlink.

REPLIEK:

Daar ondergeteekende dat artikel van Nov. 15 geschreven heeft, werd door Ds. Hoeksema aan hem deze brief van Broeder Marlink overgegeven. We zijn den broeder dankbaar voor zijn vriendelijk schrijven en hopen in denzelfden geest hem met antwoord te dienen.

Er zijn twee dingen in het schrijven van Broeder Marlink waar we even op terugkomen vóór dat we overgaan tot het eigenlijke punt in geding. Allereerst heb ik niet geschreven met besliste zekerheid dat Israel 430 jaren in Egypte is geweest. Dat de broeder dit in

ons schrijven gelezen heeft nemen we hem ganschelijk niet kwalijk—ons artikel geeft inderdaad aanleiding daartoe. Nochtans was het niet onze bedoeling om Israels verblijf in Egypte vast te stellen als eene periode van 430 jaren. Wel heeft dit altoos in ons bewustzijn geleefd. Nooit echter, zijn we eigenlijk op de kwestie ingegaan. Daarom schreven we: "Indien we van de gedachte uitgaan. . . dan zijn er ongeveer 370 ("350 jaren" is juist) jaren verlopen sedert Jakobs aankomst in Egypte. We wilden alleen nadruk leggen op het feit dat de Schrift ons schier niets vermeldt van Israels verblijf in het land der verdrukking.

Dit leidt ons tot onze tweede opmerking. Broeder Marlink schijnt ondergeteekende te beschouwen als iemand die durft te zeggen dat die "perioden" geen voortreffelijke tijden voor de Kerk geweest zijn. Hij spreekt in zijn brief van drie perioden. De eerste loopt tot aan Noach; de tweede loopt van Noach tot de belofte aan Abraham; en de derde van de belofte aan Abraham tot Horeb. De oude vaders (Paulus, Petrus, Calvijn, de opstellers van ons doops-formulier, H. De Cock) hebben gezegd dat deze zeer voortreffelijke tijden zijn geweest. Laat me nu den broeder verzekeren dat ook wij graag tot dit gezelschap begeeren gerekend te worden. Tot deze conclusie van den broeder gaf mijn artikel geen aanleiding. De fout in zijne redeneering kan duidelijk aangewezen. We schreven van de periode van 430 jaren. Broeder Marlink doet dit tijdperk aanvangen bij Abraham. Nu schreven wij dat de Schrift ons van deze periode schier niets vermeldt. Hij komt tot de conclusie dat we vaststelden dat de Schrift ons schier niets vermeldt van het tijdperk van Abraham tot Horeb. Echter, we hadden het oog alleen op de jaren van Israel's vreemdelingschap in Egypte.

Het punt in geding betreft deze vraag, "Hoe lang heeft Israel in Egypte gewoond?" Inderdaad is er op deze vraag verschillend geantwoord. We gaan op al deze verschillende beschouwingen nu niet in. Alleen twee verklaringen boezemen ons belang in. Volgens de eene heeft Israel 430 jaren in Egypte gewoond. De tweede beschouwing handhaaft dat deze periode van 430 jaren begint bij de roeping van en belofte aan Abraham. En, het antwoord op deze vraag is niet zoo gemakkelijk als Broeder Marlink het voorstelt. Mannen, die zich goed thuis vinden in de Hebreeuwsche taal, spreken de gedachte uit dat de Hebreeuwsche tekst van Gen. 15:13 en Ex. 12:40 geen andere verklaring toelaat dan dat de kinderen Israels 430 jaren in Egypte hebben gewoond. Ook verwijzen ze ons naar de geslachts-registers van de kinderen Israels gedurende hun vreemdelingschap in het Egyptische diensthuis.

Allereerst zijn er die, met de Schrift in de hand, de gedachte handhaven dat de 430 jaren zien op Israel's verblijf in Egypte. De Schriftgedeelten die aangevoerd worden zijn Gen. 15:13, Ex. 12:40, Hand. 7:6. We lezen in Gen. 15:13: "Toen zeide Hij (de Heere,

H. V.) tot Abraham; Weet voorzeker, dat uw zaad vreemd zal zijn in een land, dat het hunne niet is, en zij zullen hen dienen, en zij zullen hen verdrukken vier honderd jaren." Ex. 12:40 luidt: "De tijd nu der woning van de kinderen Israels, die in Egypte gewoond hebben, is vier honderd en dertig jaren" (naar den oorspronkelijken tekst). In Hand. 7:6 lezen we: "En God sprak alzoo, dat zijn zaad vreemdeling zijn zoude in een vreemd land, en dat zij het zouden dienstbaar maken, en kwalijk handelen, vier honderd jaren"—Stefanus haalt hier Gen. 15:13 aan. Ook, zooals we alreeds opmerkten, worden we verwezen naar de geslachts-registers, zooals in Num. 26:29 v.v., en I Kronieken 7:20, v.v. Men beweert dat I Kron. 7:20, v.v., ons verwijst naar negen of tien geslachten van Jozef tot Jozua, en dat dit onmogelijk zou zijn indien Israel slechts 210-215 jaren in Egypte ware geweest. Wel is men ietwat verlegen met het woord van Paulus in Gal. 3:17. Maar ook van dit gedeelte der Schrift wordt ons eene verklaring aangeboden. Men weet u te zeggen dat de vertaling der zeventig, de Septuaginta (de overzetting van het Hebreeuwsche Oude Testament in het Grieksch door zeventig Joodsche bijbelvertalers te Alexandrië) de woorden "en in Kanaan" in den tekst van Ex. 12:40 heeft ingelascht. Dan lezen we in Ex. 12:40 dat de tijd der woning van de kinderen Israels, die in Egypte en in Kanaan gewoond hebben, is vier honderd en dertig jaren. Wel staat men dan voor de moeilijkheid dat Paulus, de vertaling der "Septuaginta" overnemende, een verkeerde vertaling aanhaalt. Maar hierop antwoordt men dat Paulus dit in Gal. 3 doet alleen om daarmee te zeggen dat het tijdsbegrip hem hier geen belang inboezemt, of van minder belang is.

Tegenover deze verklaring staan zij die handhaven dat Israel slechts 210 of 215 jaren in Egypte zijn geweest. Afgedacht van de boven aangehaalde teksten uit Genesis, Exodus, en Handelingen, beroept men zich hoofdzakelijk op het woord van Paulus in Gal. 3:17: "En dit zeg ik: Het verbond, dat tevoren van God bevestigd is op Christus wordt door de wet, die na vier honderd en dertig jaren gekomen is, niet krachteloos gemaakt, om de beloftenis te niet te doen."

Nu zijn we dankbaar voor den brief van Broeder Marlink omdat, naar aanleiding van zijn schrijven, ook wij kiezen voor zijn standpunt inzake deze kwestie. Behalve het bewijs door den broeder aangevoerd bieden we verder het volgende aan. We stemmen hem toe dat Ex. 12:40 en Gen. 15:13 (daarom ook Hand. 7:6) zijne verklaring toelaat. We lezen letterlijk in Ex. 12:40. "De inwoning der kinderen Israels, die in Egypte hebben gewoond, is 430 jaren." Weliswaar, laat de oorspronkelijke tekst toe dat het woord, "die" ook kan slaan op "inwoning". Dan lezen we: "De inwoning der kinderen Israels, die zij in Egypte hebben gewoond, is 430 jaren." Echter, de tekst veroorlooft beide vertalingen. Daarom is het mogelijk dat Ex. 12:40

ons eenvoudig leert aangaande Israel dat ze ook in Egypte hebben gewoond. De uitdrukking "kinderen Israels" legt nadruk op de geestelijke verwantschap tusschen Jakob en zijn zaad, ziet in de Schrift op het strijdend verbondsvolk des Heeren, van de oude en nieuwe bedeeing, en sluit daarom ook Izak en Abraham in, die toch ook vaders genoemd mogen worden van dit volk zoowel als Jakob. Ook kan Gen. 15:13 inderdaad het land van Kanaan insluiten. Voorzeker waren Abraham, Izak, en Jakob vreemdelingen in Kanaan en werd het volk Gods verdrukt in Egypte. De bewijsvoering in verband met de geslachts-registers in I Kron. 7 bevredigt ons niet. Zeg dat Israel 215 jaren in Egypte is geweest, en dat we lezen van negen geslachten gedurende dien tijd. Allereerst mogen we opmerken dat dit toch alleen beschreven staat van Jozef. Bovendien, leert de Schrift ons niet duidelijk dat Israels vermeerdering in Egypte een wonderlijke was? Wat, echter, voor ons de deur sluit is het woord van Paulus. We kunnen niet met de verklaring meegaan dat de apostel, onder de onfeilbare leiding des Geestes, een verkeerde vertaling zou aanhalen. Daarom willen we de andere Schriftuurplaatsen, die wel alzo kunnen verklaard worden, verstaan in het licht van de duidelijke uitspraak van den apostel in Gal. 3:17.

H. V.

Ingezonden

In de artikelen, die Ds. Zwier schreef in *De Wachter* over een algemeene goedheid Gods, zochten we tevergeefs, naar goedheid jegens broeders. Wel gevoelt men in het lezen de minachting waarmede hij na een tijd van bijna 15 jaar, nog schrijft over de broeders, die men toen uitgeworpen heeft. Wat moet voor dien tijd dan wel in plaats van liefde en goedheid, de haat en boosheid groot geweest zijn! Zijne beschuldiging, dat de broeders ernstig dwalen, en zelfs over duidelijke uitspraken van Gods Woord struikelen is er wel op aangelegd, om de mensen den schrik aan te jagen. Is dit niet een trachten om velen op een dwaalspoor te brengen? Hij weet toch wel, dat men van de broeders, die men uitgeworpen heeft, getuigen moest, dat zij in de fundamentele waarheden zuiver gereformeerd waren. Dat zij uit hun ambt zijn ontzet, alleen omdat zij de inhoud van de zoogenaamde drie punten, niet als de waarheid van Gods Woord wilden erkennen, maar die als onschriftuurlijk hebben verworpen.

En omdat men zeer goed weet, dat lang niet allen met deze leer instemmen, wil men er ook maar het liefst over zwijgen. Wat wel duidelijk is, is dat men wil, dat wij voor het woord van mensen buigen zul-

len. Als Ds. Zwier ons een algemeene goedheid Gods verkondigt, mogen wij hem niet volgen, want Gods Woord leert het ons niet, dat de vijanden Gods, op hun booze wegen, omringd worden met Gods goedheid, gunstbewijzen en zegeningen. Daarom kan Ds. Zwier als hij Gods Woord opslaat, ons niet ten leidsman zijn, want hij vindt daarin altijd twee waarheden, het eene het tegenovergestelde van het andere. Als hij daarover schrijft, zien wij het dwaalspoor, waarop hij ons wil doen treden. Op de vraag wat is waarheid, kan dan wel geantwoord worden, dat er tusschen dien, die God dient, en dien, die Hem niet dient, geen onderscheid is. De vloek des Heeren is in het huis van den goddelooze, en terzelfder tijd is daar ook de zegen des Heeren. De Heere haat alle werkers van het kwaad, terzelfder tijd is Gods genade gunst en barmhartigheid over allen, die roekeloos met God en godsdienst spotten. Ds. Zwier zegt, dat het beide duidelijke waarheden van Gods Woord zijn. Maar omdat we dit met ons verstand niet kunnen begrijpen, moeten we van hetgeen dat duidelijk is ook weer zeggen, dat het verborgenheden en raadsels zijn. Wij willen toch maar liever, dat men ons de eenige geopenbaarde waarheid van Gods Woord verkondigt, opdat het een lamp voor onzen voet, en een licht op ons pad mag zijn, zoodat voor ons het duister op mag klaren. Dat de gunst des Heeren alleen is over hen, die Hem vreezen. Hen die op booze wegen gaan, zal de Heere in gunst nooit gadeslaan. Het is treurig genoeg, dat men niet de goedheid heeft, om aan de broeders het recht te geven, om Ds. Zwier in *De Wachter* met een wederwoord te dienen. Dat zou de lezers van *De Wachter* kunnen bewaren om eenzijdig te zijn in hun oordeel. En daar men toch ook uitgesproken heeft, dat we een vijand moeten zijn van alle eenzijdigheid, moest men toch geen bezwaar hiertegen hebben.

Henry D. Mulder,
Rock Valley, Iowa.

IN MEMORIAM

Hierdoor betuigen wij als Kerkeraad onze sympathie met onzen broeder kerkeraads lid, BEN BLIJENBERG, in het verlies van zijn vader. Dat de Vader der vertroosting hem vertrooste is onze bede.

Namens den Kerkeraad, der Prot.
Geref. Gemeete, te Sioux Center

Ds. M. Gritters, Pres.
N. Buyert, Scriba.

A Letter From Manhattan

It has been several months since the readers of the Standard Bearer have heard concerning our labors in Manhattan, Montana. First of all we may say that we have labored here these several months with great joy and may believe that the Lord has also here given us an open door. Every week we are privileged to preach the Word to a fair and attentive audience of about 70 to 75 individuals. Many, who have become more and more convinced of our sincere desire to lead them into the truth of God's sovereign grace, as interpreted by our Reformed Standards, have invited me into their homes, to discuss with them more intimately the difference between us and the churches that have so cruelly cast us out. Many of the older ones, when they come to hear us, give expression to their surprise, when they may again hear 'de goede oude gereformeerde waarheid.' They understand and love the Reformed truth, and for that very reason are dissatisfied with the condition of the Christian Reformed Churches. I know there are many others that would rejoice with us in the unadulterated truth of the Word of God, but who hesitate or are afraid to come because they have been warned and admonished to have nothing to do with us and our doctrine. When these people rightfully inquire of their elders or of their pastor concerning our Protestant Reformed Church, or about the 'mysterious' Three Points, then I do not believe there is an elder that can give them an intelligent answer, and the pastor shamefully hides behind the old alibi, "these things have been discussed so much and have been threshed over and over again, that he does not consider it worth his time to discuss them anymore."

I regret, more than I can say, this Romish popery of warning the people against our person and doctrine, without telling them the reason why. Making every possible attempt to keep them from the pure unadulterated preaching of the Word of God. Lest we should be accused of laboring in secret, which we never do, we made it a point to first call upon the pastor and also the consistory, to assure them, that in all our labors in their midst, we were constrained by the love of Jesus Christ and only sought the true spiritual welfare of Zion. That it was not our purpose to raise discord and sow the seeds of dissatisfaction in their midst, but to promulgate the truth of God's sovereign grace, from which their church had officially departed since 1924. Time and again we have attempted to openly discuss these issues. First with the pastor and also with the consistory, but all in vain. Finally we challenged the pastor to an open debate, (See an "Open Letter to Rev. A. H. Bratt", in this issue) but also this has remained unanswered to this day. Why can we not have a thorough and brotherly discussion concerning these vital issues? Why can we not join the churches in the Netherlands in a very lively debate on this question?

every Monday morning we would again rearrange the Why must the coming of Prof. K. Schilder be boycotted? Why is the Rev. H. J. Kuiper afraid of a revival of the 'Common Grace' controversy? Why do not some of the leaders of the Christian Reformed Churches, who secretly agree with Dr. Schilder, Greydanus, De Graaf and others, of which there must at least be some, come out into the open? Is it because there is a consensus of opinion in this matter? Not according to the official declaration of the Synod of 1924. We read in the official acts of the synod of 1924 the following exhortation: "But to urge the leaders of our people, both ministers and professors, to make further study of the doctrine of Common Grace; that they give themselves account carefully of the problems that present themselves in connection with this matter, in sermons, lectures and publications. It is very desirable that not a single individual or a small number of persons accomplish this task, but that many take part in it." In another connection we read: "Participation in such a discussion must be general as possible and must not be limited to a single group of churches." What shall we say concerning this exhortation in the light of recent history? In one word it is sheer hypocrisy. Why was such a task never undertaken? Why is it that when an esteemed and honorable theological Professor of Kampen, makes further study of the doctrine of Common Grace, and carefully gives account of the problems that present themselves in connection with this matter, is placed under a cloud of suspicion, and a shameful attempt made to boycott his contemplated tour of our shores? I am more than ever convinced that the synod of 1924 and the Christian Reformed Churches of today, were not then and are not today, vitally interested in the *truth*. They are more interested in denominational security than in the welfare of Zion, in temporal ease and wellbeing than in the truth of the Word of God. This attitude literally permeates the Rev. H. J. Kuiper's editorial in The Banner concerning Dr. Schilder's contemplated visit. We are sorry to say that this dictatorial and popish attempt to frustrate Dr. Schilder's visit has had its desired affect here in Manhattan. After being presented to the congregation in such a way that everyone could feel that his visit was not very welcome, the matter, after a heated discussion, was dropped. O, such hypocrisy! On the one hand an exhortation to make further study of the matter, but woe unto the man, or group of men, that set themselves to the task.

Since the first of November we have been meeting in a building of our own. The first few months of our labor here we conducted services in a country school-house. These services were conducted every Friday and Sunday evenings. Every Friday afternoon after school hours we would arrange the room and place the chairs, which an accommodating mortician from Bozeman, about 20 miles distant, had loaned us, and early

room for school. In the meantime we looked about for a better and more permanent meeting place. This was quite a problem, however, in this community. The 'Holland Settlement' as it is called here, is located right out in the country, approximately ten miles from any town or village, and of which Churchhill, upon which the Christian Reformed Church is located, is the ecclesiastical and geographic center. Besides the church and Christian school there are about ten or twelve homes and one store building. This store building had been vacant for about four years, it now being used for storage purposes. We made arrangements to buy this vacant property and then proceeded to clean out the interior and give it a coat of paint, and made a few alterations. Then came the problem of seats. We heard of some benches, which had formerly adorned the court room in the old courthouse in Bozeman, which we could buy for a reasonable sum. These we placed in our newly acquired quarters, and when all was completed we had a meeting place of which we could justly be proud. In this we must say the Lord had certainly provided. Even before we left for Manhattan there were several that remarked to us that we would not be able to find a place to meet, and we must admit that this caused us more than little concern, but also in this the Lord has put us to shame.

Besides preaching the Word Sunday and Friday evenings we have just begun with a series of meetings for men and young men who are interested in discussing reformed doctrine in general and the issues of 'Common Grace' in particular. These meetings are held each Monday evening and it is our purpose to have as much free discussion as possible. We also distribute a hundred copies of each issue of the Standard Bearer and many are following the articles of Rev. H. Hoeksema written against Rev. D. Zwier with great interest.

It is still somewhat early to form an opinion concerning the possibilities of organizing a Protestant Reformed Church at this place. Neither is this really the most important question. We are thankful that the Lord has given us the opportunity to preach the Word at this place, and that the hearts of many are being comforted and strengthened in the truth of God's Sovereign grace. It is our calling to plant and to water, and for the rest we will commit the work of the Lord unto Him, Who alone can give the increase, knowing that our labors are never vain in the Lord.

B. Kok.

AN OPEN LETTER TO REV. A. H. BRATT.

The Rev. A. H. Bratt,
Manhattan, Montana.

Esteemed Brother:

For the cause of God and truth I hereby come to you with the following simple yet important question:

How dare you, in the light of the fact that you so frequently emphasize the absolute sovereignty of God Whose purposes never fail, subscribe to the following statement of the Professor Berkhof in his pamphlet on the 'Three Points', as you did before me and your consistory. "Die verklaring moet gezocht worden in het *doel*, dat God met deze openbaring zijner liefde beoogde. En wat was dat doel? Om de goddelooze Joden dieper in het verderf te storten? Neen, maar om hen tot bekeering te leiden. Doch in het geval der Joden *beantwoorde het resultaat niet aan de bedoeling*." "Drie Punten in Alle Deelen Gereformeerd" pp. 27, 28. If this is not a denial of God's Sovereignty then I can not understand plain Holland language, and yet you stated that you could wholeheartedly subscribe to this statement.

Time and again you assured me and others that you heartily agree with Dr. Greydanus' article in re "Vragen in Verband met de Algemeene Genade". In these articles I find the following paragraph: Reformatie Vol. 18, No. 13, pp. 140, "Daarom kunnen we niet zeggen, dat de eigenlijke *bedoeling* Gods, zooals die in dien raad is vastgezet, *ooit geweest is*, met het goede, dat Hij op aarde aan de niet verkorenen schenkt: bestaan, gezondheid, kracht, verstand, goederen, hun eeuwig heil te werken, werkelijk hun voor immer het goede te schenken. Al hangt hunne eeuwige ellende *mede af* van hun eigen misbruik van Gods goede gaven aan hen, zoo neemt dit niet weg, dat die eeuwige benauwing en verschikking, ook al's gevolg van dat misbruik, door God van eeuwigheid is *geweten en bepaald en bedoeld*. En *nooit* heeft God te hunnen aanzien eene andere *bedoeling gehad*". (Onderstreeping van ons). In unmistakable language this is just the opposite from the teaching of Professor Berkhof. Here you must choose one or the other. The latter is reformed and has always been maintained by us. The former is a denial of God's sovereignty and teaches us that God's purposes are sometimes frustrated by puny man. I deny that you can agree with both as you would have me and your consistory believe. I wish you would make this inconsistency clear to us. If not, I will expose this inconsistency in an open letter in the Standard Bearer.

I also read an interesting paragraph in a late issue of 'De Reformatie' Aug. 26, under the caption 'Kerkelijk Leven' edited by the Dr. K. Schilder. It reads as follows: "Nu zou ik niet durven beweren, dat elke beweging, welke verdeeldheid en onrust in de gemeente des Heeren teweeg brengt, te veroordeelen is. De geschiedenis der kerk leert anders. Dikwijls was het God zelf, die de kerkelijke rust verstoorde om tot nieuw leven op te wekken. Bij de beoordeeling van een beweging mag alzo *niet* de vraag overheerschen, (en in verband met onzen arbeid in uw midden is dit van uwe zeide altijd de overheerschende vraag geweest) of zij onrust verwekt, maar *moet worden nagegaan* of zij den *doets* van Gods Woord kan doorstaan."

I am willing, at any time, to show that our labors in your midst "de toets van Gods Woord kunnen doorstaan", by challenging you to publicly debate on the following issues:

You defending the doctrine contained in the 'Three Points':

1. a. That God's grace, goodness, mercy or love is common.
- b. That the preaching of the gospel is a well meant offer of salvation and that it is grace to all that hear.
2. That apart from regeneration there is an operation of God's Spirit whereby the carnal man is somewhat improved.
3. That natural man, without regeneration, is able to do good in the sight of God.

And I will defend the Reformed doctrines:

1. a. That God's grace, goodness, mercy and love is always particular, namely over those that fear Him.
- b. That the preaching of the gospel is a savour of life unto life, and a savour of death unto death.
2. That apart from regeneration the natural man is totally depraved.
3. That the natural man is unable to do good before God even in things natural and civil.

Your consistory can be the judges. I make this challenge, not in a spirit of malice but in love to the cause of God and truth. I will await your answer before making this challenge public in order to give you time to consider it.

Your's for the cause of God and truth.

B. Kok.

Affliction Working Glory?

II Cor. 4:17, 18.

A contradiction in words.

Does not the one exclude the other? Misery and joy are not the one and the same. A man in the midst of misery knows of no joy and we do better not to ask him, when he finds himself in the midst of all kinds of trouble, whether he enjoys his condition. Or is it wise to ask that same man if he cannot conceive of the idea, that after his misery he may expect days of joy?

The world will not be comforted with such thoughts. In our day we find trouble on every side. Trouble is the right word for every sphere of life and in every

country on the face of the globe. It makes no difference anymore where a man lives anymore, nor what the form of government might be, we live in a troubled world.

We conceived of the idea that the world would finally become a safe place to dwell in. Twenty years ago it was the religion of the world to make it safe for democracy. And it takes all sorts of idealists to make people believe that the world not not failed in its purpose. Besides, instead of reaching the prophesied goal, is the world not much further away from peace than ever before?

The Church of Jesus Christ does not expect a world without struggle and misery. To her it is known that sin is the cause of all the ailments of the human race. She cannot remedy and better this world. The leaders of the Church should never make it their business to preach about a better world nor should they be ashamed to confess that this present world with all its changes is destined for destruction. The facts are that a so-called better world does not mean anything to the Christian and even the world at its best is not the world he expects. To the Church is said that a better world is awaiting her, but this world is the new creation when time shall be no more, the world without sin and corruption.

In this letter to the Corinthians, we have an opportunity to take a look into the life of the Apostle Paul. And that from the point of view of *his* suffering for the sake of Jesus Christ. Turn for a moment to the eleventh chapter where we find the following: "(I speak as a fool) I am more; in labors more abundant, in stripes above measure, in prisons more frequent, in deaths oft. Of the Jews five times received I forty stripes save one. Thrice was I beaten with rods, once was I stoned, thrice suffered I shipwreck, a night and a day I have been in the deep; in journeyings often, in perils by mine own countrymen, in perils by the heathen, in perils in the city, in perils in the wilderness, in perils in the sea, in perils among false brethren; in weariness and painfulness, in watchings often, in hunger and thirst, in fastings often, in cold and nakedness."

Indeed a gruesome picture of the suffering seemingly without measure in a world most beautiful at that time. In that beautiful world however, the Apostle and the congregation, both experienced the suffering for Christ's sake. Church and world cannot and will not live peaceably together. There is only one way out to have peace with the world and that way is to be like her. When the Church understands her high calling, the suffering will be present. And between the present suffering and the future glory, Paul draws a comparison and he does that in such a way, that the suffering of the present time is subservient to the future glory.

When speaking of affliction we must never place the

suffering of the world on the same level with that of which the Apostle speaks. How true it is that also the world knows about suffering. Mankind, especially today, knows it better than ever before. Listen to your radio and three fourths of every news broadcast is concerned about suffering. Or look round about you and pessimism and melancholy is written on every face. And is it not true that every home bears its own cross? And every one of the children of man lives a life characterized as being much more of a burden than of pleasure. That is the reason why poets and philosophers point out the uselessness of it all, most of life itself. That is the true picture of the whole race. People may be satisfied with a thing for a while, but like little children they will throw their toys away, sooner or later.

Yet the general suffering of mankind is not meant here. In fact, even suffering is not general. Paul speaks here, as elsewhere, about *our* suffering and *our* affliction. And that *our* is the congregation and the Apostle. Therefore, it is a peculiar suffering—the suffering and affliction as gifts of grace. The suffering for Christ and for God's sake. It is the affliction as the result of the testimony of the child of God, for his walking in the ways of the Lord. Because he is not ashamed of the gospel of Jesus Christ, therefore the world persecutes him. According to the Apostle they have a treasure that the excellency of the power of God may be revealed in the face of Jesus Christ. They are troubled on every side and perplexed.

From this point of view the child of God passes through affliction. He received the light of the knowledge of the glory of God. In his life that glory radiates in the midst of darkness. His light is seen, he speaks of that light, his ways are directed by that light. He speaks because he always believes and in harmony with the measure of his testimony, affliction is added unto him. He hates darkness and rejoices in the light. And darkness hates him, the world must have none of it because the hatred is mutual. He is dead to the world and the world seeks to destroy him and make life impossible. The *suffering* for Christ's sake is the reason for this peculiar suffering.

Such is the picture of the Church as we find it in Scripture. Enoch and Noah, Abraham and the Patriarchs, Israel and the saints of the New Dispensation experienced that one affliction. Every man and all things are against them. Is it wonder that Asaph became angry?

Still more. Even our own flesh and blood, the outward man must perish, because he is a hindrance to us. What the outward man consists of? First of all, our flesh and blood. Our earthly existence (apart from sin). All our earthly relations, the mode of existence our particular place on earth. Besides, in that flesh and blood, sin operates, holding back and trying to subdue the new inner man. The old blood, sin operates,

holding back and trying to subdue the new inner man. The old man desires to live the life of the earth, to rejoice in the things visible and tangible. We live in a world that speaks loudly to us. It satisfies our eyes and fleshly desires and it is instrumental to seek the things that are below. There is harmony between that enticing world and our sinful nature. The two agree perfectly. Besides, the wicked one will never be at rest when it pertains to the congregation of the living God. He will in manifold ways shoot his fiery darts. Especially in the Church he finds his field of destructive labors. He is the arch-enemy of the truth of the Word of God. And thus the Christian is beset with many afflictions.

How paradoxical to hear the Apostle say that this affliction is light. What does he mean? Is it his purpose to teach us that we must conceive of it as being light, or take the stand, that we can rise above it? The stoics of old taught their fellowmen not to be influenced by suffering, but like man to face it and by sheer willpower to overcome pain and affliction. Take a cold attitude over against it and be men. Even today we meet the same kind of people who teach that pain and affliction are imaginary things. All this foolishness does not help in the least. The Lord sends pain and affliction that we should feel them and turn to Him and to His Word with it.

Does the Apostle perhaps mean this; He compares the suffering of the present time with the future glory? The glory is eternal and the suffering is only for a moment. We suffer at the most forty or sixty years, but after all what does that amount to if we consider it in the light of eternity? And is it not true that we often speak about suffering in that manner? And it is at the same time also true when speaking of it in that way, that we are not willing to suffer, but we accept this peculiar suffering as a necessary evil. Our reasoning is, as to the idea as follows: We place on the one side of the balance the affliction and on the other side the glory to come. And of course, the glory wins it by far. Our conclusion is 'Let us suffer for a while, presently the glory shall be ours'. If we could possibly be the judge in this matter we would see to it that the suffering disappeared, now however, we know we cannot escape it, hence, let us use a little 'spiritual' arithmetic and figure it out in such a way, that after all we are not on the losing side.' Consequently, if this is the case we do not want to suffer. Neither are we in the way of the Lord when we actually make an evil of it that must be dealt with. And there is no positive fruit connected with taking such a view of the suffering for God's sake. Yes, but it makes us pray!! What kind of prayers are heard in such cases? The prayer that the Lord may soon take the pain and suffering from us. Prayers that are not prayers and that result not in the peace necessary to carry the cross sent to us. Don't let us be fooled by our own sinful

heart and sinful desires. If there is anything we must learn to know more and more it is that corrupt heart and that corrupt mind. Looking at ourselves in the light of the Word is it not true that in the things that should be most dear to us, we often fool ourselves? Only the Word can help us to direct our ways.

The Apostle not only says that the light affliction is but for a moment, but he adds that it worketh for us. . . .

Is it possible that affliction works something good? Not, of course if taken by itself. And especially if we grasp the meaning of the word. This word affliction means to be beset on every side, strangled so that death is the inevitable end. So that it is a tribute that ends when it takes a complete hold of us, till we are no more. And that in itself can never be made light of. No, but the appraisal must be found in something else. Not in the affliction as such, neither in its short duration, because in both cases there is no positive fruit to be expected. But in the relation in which they stand to one another we find the explanation. Affliction and glory are both mentioned, and not simply compared, as cause and result. The one is necessary in connection with the other.

The affliction is necessary to reach the glory. The new man in Christ Jesus must be renewed from day to day. And that daily renewal is at the same time a further growth. Negatively speaking, the life of the new man is death to the other. The way of affliction is the way of the breaking of the earthly tabernacle. In that way alone the heavenly home can be reached and by the way of that process the new man becomes more and more complete to inhabit that heavenly home.

Could not God then give us the glory without the affliction? I am always afraid of such a question, because not what God could do, but what He did concerning us. It will also lead away from the Word when we take the position that after all it meant not so much to God to do the one or the other thing. *God determined exactly that way.* That is therefore the object of our study. He decided that the way to glory is by and through the way of suffering. Hard to understand someone may say, why it should be that way—the way of suffering. Well, first of all He decides for us and that settles it. But in the second place, He desired to let us see the beauty of His glory on the dark background of the affliction. That He did for our sakes. He decides in that light and in that same manner all things. The terrible cross of His Only Begotten Son, His death and suffering, that sinful world and all the wicked, even the devil Himself serve that purpose. In one word, the Lord God planned according to His determined council all things in such a way that when this plan is executed in time, we may see it and praise His Name for it.

So it is with our light afflictions. No, not so, that it simply brings us home. That will be the final result.

But also for this life it is significant to know that the suffering of the present breaks down the earthly tabernacle and sanctifies in such a way that it prepares us for that eternal glory. We will then live the life of heaven, here in principle and understand the ways of the Lord. And we will also understand the affliction and know why the enemies are sent to us to persecute the Church. And our will becomes one with the will of our heavenly Father. Thy way, O Lord, is good and now let Thy way be my way. That is after all the true spiritual experience in the midst of the affliction and it will make that affliction light indeed. Thus and thus alone can the inner man be made glorious and finally be glorified. There is no other way.

Is that the actual condition in the life of the Christian always, you ask? So that we can at any time make that confession? No, it is not the question whether or not we know this to be true as a part of our doctrine. Dogmatically we are not in doubt and know these things to be true. But, although the intellectual knowledge is necessary, does it also mean that we derive comfort from this fact? The Apostle gives us the answer when he says, 'While we look not at the things which are seen, but at the things which are not seen'. First of all, by way of intithesis, the Apostle does not focus his eye upon the things visible as the end of it all. No, these things have no purpose in themselves. The things visible and tangible and perceptible belong to that which soon shall disappear. They slip away from us, because they are but for a moment. The whole world and the things thereof pass away and we with them. That is the end of the things which we see. Your work and labors, your relations and all that is connected with them. Your name and money, your wealth and your home, yea, you yourselves shall not remain here forever. If that is all we can boast of, that is, if we have the earth, we have nothing abiding.

But the things unseen, they remain. They are the heavenly things as we have them through faith in our Lord Jesus Christ. For His is the power and glory for us.

Thus we understand that the affliction is light. The closer look by faith at the things here below, that much more they become insignificant and also subservient to the things that are above, those that shall remain.

There is another world made ready for me. God conceived of it in His eternal counsel—the heavenly-spiritual world. It is true, we do not see it as yet, but it exists, it is there in the eternal conception of my God, and it shall in the absolute sense of the word be fully realized and revealed.

And the affliction worketh. It brings us nearer to it and no one can really hurt us. Also the suffering is one of the means to bring me there. The breaking down of the earthly house of this tabernacle serve that divine purpose in me and for me.

Then the glory. I am partaker of the glory of my Lord in principle *now while I look at the things unseen*. And as to the future. Then the renewal of the entire inner man shall be completed. *While we look now* we have peace. And presently the glory unspeakable to the full. To the glory of God Triune, through Jesus Christ our Lord.

W. V.

Particular Atonement and General Preaching

In regard to the atonement of Christ our Reformed theology, in distinction from all others, maintains that it is particular. This doctrine of Particular Atonement as being thoroughly Scriptural is beautifully enunciated in one of our Reformed Standards, n.l., the Canons of Dordt, over against the teachings of Arminianism. The latter teaches, as is well known, that Christ's death is intended for all men without exception, that is, that Christ died for all individuals. Hence, the name of this doctrine, General Atonement (in the Dutch, *Algemeene Verzoening*). This doctrine not only belittles the righteousness of God but also ultimately denies it. The trouble was, of course, that the Arminians had a very superficial and unscriptural view of the satisfaction of Christ. Since it is a fact that many die in their sins (a fact which the Arminians can and do not deny) how can one maintain that God is righteous in punishing those? For Christ died for all, also for them. Moreover, the suffering and death of Christ, according to such a doctrine, was largely in vain. It did not have the desired effect of salvation upon the vast multitude who perish in their sins. The Arminian, in his zeal to commonize God's grace in Christ and thereby (so he thinks) to ascribe great worth to the death of Christ, in reality and in point of fact belittles and ascribes little worth to Christ's satisfaction. Bavinck describes the Arminian conception of the death of Christ as "eene offerande, eene volkomene, tot in den dood gehandhaafde, toewijding van Christus aan God, welke door Hem als voldoende voor alle zonden aangemerkt werd. Op grond van die offerande laat God nu door het Evangelie aan allen de vergeving der zonden aanbieden, opdat elk, die gelooft zalig worde; naar Christus verwierf niet de werkelijke zaligheid voor de zijnen, doch slechts de mogelijkheid, om zalig te worden, voor allen." (Dog. III, 379, 380).

Over against the heresy of Arminianism our Reformed Fathers defended the Scriptural doctrine of Particular Atonement, that is, that the death of Christ was the substitutionary atonement for the sins of His

people, the elect, those given Him of the Father before the foundation of the world. That atoning death is efficacious, i.e., has the quality of being effective, produces the intended effect. For that death is of infinite value, making complete and perfect satisfaction for sin, since it was the death of the eternal, only begotten Son of God in our human nature. The doctrine of the particular atonement is therefore of central significance. For that atonement roots in the sovereign, eternal counsel, and gracious will and purpose of God, It extends to all the elect of all tribes, kindreds and nations of all ages, whereby they receive the benefits of the atonement and are led to final, complete salvation. It reaches out to the consummation of all things, to the new heavens and the new earth where the redeemed, washed in the blood of the Lamb, will receive the inheritance and reign with Him forever to the eternal praise of the Triune God.

This doctrine of Particular Atonement having been established on the basis of the infallible Word of God, it remained for our Reformed fathers to say something, or rather, to confess what they believed, with regard to the proclamation of the Gospel. The Arminians, of course, were quick to accuse the Reformed of having such a narrow conception of things that the latter, holding to their doctrine of particular Atonement as they did, could not earnestly and sincerely preach the Gospel in general, but, to be consistent, would have to limit their preaching to the elect. The Arminians always try to make the position of the Reformed appear absurd. Always have and always will. But there is more. Is not the general preaching of the Gospel to all, also to those who do not obtain the pardon of sins and eternal life, proof that the grace of God in Christ is offered to all without exception? Well, on the basis of the Arminian doctrine of general atonement, it would not be difficult to answer in the affirmative. In fact it would be easy. If God intended to save all, it follows that He causes the Gospel to be preached, to offer salvation to all who hear the same. Of course, nothing is now said about the many who never heard and never will hear the Gospel preached. We are now limiting ourselves to the preaching or proclamation of the Gospel, which preaching implies hearers. Now it must be said that this view of the matter cheapens the whole idea of salvation, and similarly of the preaching of the Gospel of salvation. Some years ago I heard a sermon (in a church of Reformed persuasion) in which salvation was presented as a free offer to all. It was presented this way: If a rich man offered a gold watch to a poor man, the latter would gladly accept it. Now salvation is infinitely more precious than a gold watch. But in the same way as the rich man would offer the watch, the Lord offers His salvation to you all, to all those in the audience. Now we know that salvation, that Christ and all His benefits, is not to be compared with an article. What poor man would

not take a gold watch? But how many wretched sinners despise, ridicule, and scorn salvation as revealed in Scripture and proclaimed in the preaching thereof! But salvation is a gift, it is given, not offered. It is given to all those and only those to whom God eternally purposed to give it, to those whom He has sovereignly chosen from eternity in the Beloved. As to the preaching of the Gospel, it is not some good advice concerning which we can say: take it or leave it. It accomplishes all that which God purposes. Therefore the preaching of the Gospel is and can never be in vain. It is evident that if it were an offer it would largely be in vain.

Our Reformed fathers were not led to the denial of the general preaching of the Gospel of particular atonement. Following upon their confession of the doctrine of particular atonement, we have the confession of the general preaching of the Gospel (Canons II, 5). Here it is: "Moreover, the promise of the Gospel is, that whosoever believeth in Christ crucified, shall not perish, but have everlasting life. This promise, together with the command to repent and believe, ought to be declared and published to all nations, and to all persons promiscuously and without distinction, to whom God out of His good pleasure sends the Gospel." This confession concerning the general preaching of the Gospel is made here in connection with the confession concerning the Limited or Particular Atonement. The Canons also speak of the preaching of the Gospel in chapters III, IV, 8, 9, but in an other connection. Now in this article, our Reformed fathers showed that they had no difficulty with regard to the general preaching of the Gospel in view of the doctrine of Particular Atonement. It does not at all follow that the latter precludes the former, as the Arminians would have it. The promise of the Gospel is always the same, n.l., that whosoever believeth in Christ crucified, shall not perish, but have everlasting life. That promise is true, is God's truth, and will never fail. This promise, together with the command to repent and believe, must be proclaimed to all persons without distinction. Now in this article there is no trace of a general offer of salvation, nor is it implied in the general preaching of the Gospel. Coming to all without exception the Gospel has a twofold effect. Art. 6 explains that many who are called by the Gospel do not repent but perish in unbelief. That is one result. This fact of unrepentance and unbelief is not to be ascribed to any defect in the sacrifice of Christ, but it is to be imputed to themselves. On the other hand those who believe, and are saved through the death of Christ, are indebted for this benefit of salvation solely to the grace of God, *given* (I underscore) them in Christ from everlasting, and not to any merit of their own (Art. 6). Here the idea of a general offer or any other kind of offer of grace is not at all to be found. It is expressly stated that the grace of God is given to them. And that in Christ from everlasting. That grace from everlasting is real-

ized in the believers in time. In time and eternity the chosen ones are the objects of God's grace. In connection with these articles we must read the Rejection of Errors at the end of this second head of doctrine, n.l., VI. Here the Reformed fathers reject the error of those who teach the following: "that God, as far as He is concerned, has been minded of applying to all equally the benefits gained by the death of Christ: but that while some obtain the pardon of sin and eternal life, and others do not, this difference depends on their own free will, which joins itself to the grace that is offered without exception, and that it is not dependent on the special gift of mercy, which powerfully works in them, that they rather than others should appropriate unto themselves this grace. . . ." Such is the teaching that the Reformed fathers rejected as the destructive poison of Pelagian errors.

Here we notice the Pelagian error, in reference to the outcome of general preaching, is that those who believe do so as a result of the joining of the free-will to the grace that is offered without exception. These two concepts are found in the teaching branded as Pelagian error.

There are those who would still have us believe that the general preaching of the Gospel means that there is a general offer of salvation, that God through the preaching offers salvation to all individuals that hear it. It is claimed that Calvin teaches such. In a footnote on page 12 of his brochure, *The Three Points of Common Grace*, the Rev. H. J. Kuiper writes, among other things: "Calvin teaches it, notwithstanding his strong emphasis on election". He then quotes: "For there is a universal call, by which God, in the external preaching of the Word, invites all indiscriminately to come to him, even those to whom he intends it as a savor of death, and an occasion of heavier condemnation". The reference is Institutes Bk. III, 24, 8. When we look in this reference to Calvin, we find that he is speaking about the calling (*roeping*). We quote some of this from the Dutch translations (Baum, Cunitz, Reus): "Die spreuk van Christus: dat velen geroepen, maar weinigen uitverkorenen zijn (Matth. 22:14), wordt tot dit einde zeer kwalijk dus opgevat. Er zal niets dubbelzinnigs zijn. Zoo wij vasthouden, hetgeen uit het bovengestelde blijkbaar behoort te zijn, dat de roeping tweederlei is. Want er is eene algemeene roeping, waarmede God door de uitwendige prediking des Woords allen gelijkelijk tot Zich roept, ook degenen aan wie Hij de prediking tot een reuk des doods en eene oorzaak van hunne des te zwaardere verdoemenis voorstelt. Er is ook eene bijzondere roeping, waardoor Hij gemeenlijk alleen de geloovigen verwaardigt te roepen, wanneer Hij door de inwendige verlichting van Zijn Geest te wegbrengt dat het gepredikte woord in hunne harten post vat". And further: "Dewijl nu de Heere zag dat het Evangelie heinde en ver verkondigd, door de meesten veracht, door weinigen op des-

zelfs rechte waarde geschat werd, zoo beschrijft Hij ons God onder het beeld van eenen koning (Matth. 22:2) die, eene plechtige maaltijd aanrichtende, Zijne boden alom uitzendt, om een groote menigte volk te noodigen, en nogtans van zeer weinigen verkrijgen kan dat zij komen, dewijl een ieder voor zich beletselen voorwendt ter verontschuldiging; zoodat Hij, daar de genoodigden weigeren, ten laatste gedrongen wordt een iegelijk te roepen die hem op de openbare wegen ontmoet. Er is niemand of hij ziet dat deze gelijkenis tot dus verstaan moet worden van de uitwendige roeping". And a little further, "Zoo zijn dan weinigen uitverkoren uit het groot getal van degenen die geroepen zijn, doch niet geroepen met die roeping uit welke wij zeggen, dat de geloovigen van hunne verkiesing moeten oordeelen. Want de eerstgenoemde roeping is ook den goddeloozen gemeen, maar de laatste brengt met zich den Geest der wedergeboorte, die het onderpand en zegel is der toekomstige erfenis, waarmede onze harten verzegeld worden tot den dag des Heeren." (pp. 546, 547).

Here we are taught by Calvin that the calling of the Gospel is twofold, n.l., inward and outward. The external call comes to all that hear. But Calvin certainly says nothing here about a general *offer* of salvation. There is a twofold aspect of the calling of the Gospel. With this in mind we have no difficulty in preaching to all in general the Gospel of Particular Atonement.

G. J. Kooistra.

Wilt Thou Disannul My Judgments?

In the previous article under the above caption the false view of Job's critics was exposed and examined. These critics maintain that without exception every wicked and thus reprobated personage receives in this life his full measure of punishment — a punishment that consists in just the kind of calamity and pain that has overtaken Job. So, beholding Job's sufferings, they reproach him with atrocious sins, and thus indirectly declare that, being a wicked man, a lion of iniquity, Job has God against him and therefore now perishes as do all the wicked. As was made plain, these friends, through their reasonings, actually classify Job with that unhappy portion of humanity against whom the Lord hath indignation forever.

The question was put what Satan's purpose is in coming to Job with the theory of these three friends, — the theory that in this life every wicked man without exception receives his full measure of punishment. The question was answered thus: Satan strives to shew

up Job as a man who has been walking in the way of righteousness merely with a view to keeping God pacified in order that He might continue to bless the work of Job's hands, as He had done in the past, so that his substance had increased mightily. It is this substance and not God that, according to Satan, Job loves. And it was pointed out that Satan pins all his hopes of succeeding in showing up Job as a man who lacks genuine piety on the ability of these friends to convince Job that they give him the true solution of his sufferings. For, as convinced of this, Job will be driven to conclude, so Satan reasons, that despite his righteousness, despite his having kept God's way, God holds him for a wicked man, so that as a result he, Job, is now perishing by the blast of the Almighty. Satan feels assured that once this thought has taken root in Job's soul, Job will conclude that it is utterly futile for a man to serve God, "to hold his foot to God's steps," to trust in Him, to enjoy God's favor through a walk that takes a man on the way of God's commandments, and that Job, as so concluding, will in his nameless despair and great anger, turn upon God and curse Him to His face.

It can be expected therefore that Satan, through the agency of the three friends, will insist that the solution of Job's sufferings is the true and only one and that in his desperate attempt to convince Job, he will repeat it over and over. And so he does.

What now is Job's reaction to his sufferings and to the terrible solution of his sufferings given him by his friends. In how far did Satan succeed with Job? To know this regard must be had to Job's replies to his critics. These replies reflect the various states of the sufferer's mind. They set forth the disquieting thoughts that tear at his heart during the persistent attack of Satan. Harken unto this complaint of his:

"For he breaketh me with a tempest, and multiplieth my wounds without a cause". (Job 9:17).

Know now that God has overthrown me, and hath compassed me with a net. Behold, I cry out of wrong, but I am not heard: I cry aloud, but there is no judgment.

He hath fenced in my way that I cannot pass, and he hath set darkness in my paths.

He hath stripped me of my glory, and taken the crown from my head. He hath destroyed me on every side, and I am gone: and my hope hath he removed like a tree.

He hath also kindled his wrath against me, and he counteth me unto him as one of his enemies". (Job 19:6-11).

Mark the two sentences, "He multiplieth my wounds without a cause. . . . He counteth me unto him as one of his enemies." Who now are "his (God's) enemies"? Who else but the wicked, the reprobated

lions of iniquity, whose thoughts are that there is no God. Thus the complaint of Job is that though he has kept God's ways (as prompted by the love of God shed abroad in his heart), and is thus God's friend, God counts him as one of His enemies, thus as one of the wicked. Such is Job's reasoning. It means that Satan's wish is partly fulfilled. As Job listens to the rebuttals of his friends, the belief *does* form in his soul that he now receives in his flesh the punishment that God measures out to the wicked in this life and thus that God holds him for an enemy, is angry with him, and in His anger has taken "me by the neck, and shaken me to pieces, and set me up for his mark. His archers compass me around about, he cleaveth my reins asunder, and doth not spare; he poureth out my gall upon the ground. He breaketh me with breach upon breach, he runneth upon me like a giant" (chap. 16:12-14). Why does God so behave toward Job? "Not", Job maintains, "for any injustice in mine hands: also my prayer is pure" (16:17).

Now this precisely is Job's great grief, to wit, that God holds him for an enemy. This, Job well knows, he is not. And so far is his conscience from being evil, that he dare say to God, "Thou knowest that I am not wicked; and there is none that can deliver out of thine hand" (10:7). "Till I die", Job replies to his critics, "I will not remove my integrity from me. My righteousness I hold fast, and will not let it go: my heart shall not reproach me as long as I live." So persuaded is Job that his past life is free from the terrible sins with which his friends reproach him, so convinced is he that he is not a man to be classified with the wicked who perish by the blast of the Almighty, that in his final discourse he gives expression to the longing that he be weighed in an even balance, that God may know his integrity, "If my step hath turned out of the way, and my heart walked after mine eyes, and if any blot hath cleaved unto my hands." If so, "Then let me sow, and let another eat; yea, let my offspring be rooted out. If my heart have been deceived by a woman, or if I have laid wait at my neighbor's door; then let my wife grind unto another, and let others bow down upon her. . . . If I did despise the cause of my manservant or of my maidservant, when they contended with me; If I have withheld the poor from their desire, or have caused the eyes of the widow to fail; . . . if I have seen any perish for the want of clothing, or any poor without covering; . . . If I have lifted my hands against the fatherless, when I saw my help in the gate: If I have made gold my hope, or have said to the fine gold, Thou art my confidence; If I have rejoiced because my wealth was great, and because my hand hath gotten much; If I beheld the sun when it shined, or the moon walking in brightness; and my heart hath been secretly enticed, or my mouth hath kissed my hand: If I rejoiced at the destruction of him that hateth me, or lifted up myself when evil found

him: neither have I suffered my mouth to sin by wishing a curse to his soul. . . . The stranger did not lodge in the street: but I opened my doors to the traveller. If I covered my transgressions as Adam, by hiding my iniquity in my bosom. . . . If my land cry against me, or that the furrows likewise complain; if I have eaten the fruits thereof without money, or have caused the owners thereof to lose their life: . . ." then, if Job be guilty of these sins, so "let my arm fall from my shoulder blade, and mine arm be broken from the bone. Then let thistles grow instead of wheat, and cockle instead of barley" (chap. 31). What now is the thrust of this reply of Job to his critics. It is this, "I, Job, take God as my witness that I am innocent of the sins whereof ye, Eliphaz, Bildad and Zophar, art accusing me. I am not to be classified with the ungodly. I know myself to be a child of the light." It is this assurance that makes Job bold as a lion in the presence of his accusers and that prompts him to say in the presence of God, "Oh, that one would hear me! Behold, my desire is, that the Almighty would answer me, and that my adversary had written a book. Surely I would take it upon my shoulder, and bind it as a crown to me. I would declare unto him (God) the number of my steps; as a prince would I go near unto him" (chap. 31:35, 36).

Here Job has again God in view, for whose judicial interposition in his behalf he accordingly longs again as previously (chap.s 13 and 16). The meaning of this exclamation of his is, "Here is the document of my defence, with my signature! Here I present my written vindication—let the Almighty examine it and deliver His sentence."

As was said (in the foregoing article on this subject), it must not be supposed that Job means that he is free from the faults and infirmities common to all believers. What he means is simply that he has not been walking in the past in the gross sins that characterize the life of ungodly men.

Why does Job with such surprising tenacity hold fast his essential righteousness? There is reason for this. His testifying in the presence of God that, reviewing his past life, he can discover no such sins as those of which his friends accuse him is certainly not to be regarded as betokening a pharisaic pride rooting in self-deception. Job is no pharisee, who builds upon a self-established righteousness. He is a man of genuine and singular piety. Then only, let it be considered, does God tell His people that they are His own, when and while they walk with Him in the way of His precepts. Job has been walking with God. Hence, the testimony has come also to him that he is one of God's sons. Should Job, therefore, allow himself to be convinced by Satan that he has in the past led a wicked life, he will be driven to conclude that the assurance of his being one of God's own is a delusion. Now should this thought take root in his soul, his despair will be

complete. Hence, his insistence that he is being falsely accused is representative of a desperate attempt on his part to prevent himself from passing under the dominion of Satan's lie that his assurance is false. In his great affliction, Job's heart tells him that, though his friends magnify themselves against him, and though his honor has been turned into extreme contempt and his prosperity into calamity, he still has God. This is his sole comfort. But this comfort is his only as long as he can prevent himself from being persuaded that he has become the victim of self-delusion. As persuaded, he of necessity will stand out in his mind as one whose hope in God is vain, and as one doomed to destruction.

Now most of the time Job succeeds in holding fast his essential righteousness. There are moments, however, when Satan's persistent attack so confuses him, that he lets it (his righteousness) go. Attend to the following complaints, "How many are mine iniquities and sins? make me to know my transgressions and my sin. . . . For thou writest bitter things against me, and makest me to possess the iniquities of my youth (chap. 13:23, 26). I have sinned; what shall I do unto thee, O thou preserver of men? Why hast thou set me as a mark against thee, so that I am a burden to myself? And why dost thou not pardon my iniquity? For now shall I sleep in the dust; and thou shalt seek me in the morning, and I shall not be" (chap. 7:20, 21). What Job means is that death will soon hurry him away and that God will then have no further opportunity to show him favor. The sentiment to which Job here gives utterance indicates that he seems to be regarding it as probable, that, unbeknown to himself, he in the sight of God may have been walking in gross sin, and that, being thus wicked, he may have to perish with the ungodly. It is in moments when thoughts of this kind dwell in Job's soul, that he sinks to the lowest depth of despair. At such times he seems to place a question mark behind his essential uprightness, with the result that his soul is then haunted by the terrifying thought that there may be for him no forgiveness. It is not often, however, that Job finds himself at this low level of despondency. His prevailing conviction, during all the time of his great suffering, is that, though for some unaccountable reason God counts him as one of His enemies, God is still for him and that, though "after my skin worms destroy my body, yet in my flesh I shall see God." Chap. 19:26. This being his conviction, it can be expected that he will also assail the theory of his critics that, without exception "the triumphing of the wicked is short, and the joy of the hypocrite but for a time," and that thus every godless person is exposed by his state and portion in this life. And so he does. Zophar again voices this theory. And Job replies that so far is the hypocrite (every hypocrite without exception) from flying away like a dream, that the wicked live, become old,

yea, are mighty in power? "Their seed is established in their sight with them, and their offspring before their eyes. Their houses are safe from fear, neither is the rod of God upon them. Their bull gendereth and faileth not; their cow calveth, and casteth not her calf. They send forth their little ones like a flock, and their children dance" (chap. 21:7-10).

It is plain, then, to what extent Job is influenced by the reasonings of his three friends. To this extent is he influenced that he can see it no other way but that, despite his integrity, God holds him for an enemy and also behaves as an enemy toward him. What emotions do these tragic thoughts raise in Job's soul? Satan's wish is that Job become angry and despair of himself and of God and that in his anger he turn upon God and curse Him to His face. And whereas Job, according to Satan's appraisal of him, is devoid of true piety, Satan feels assured that Job will indeed end in renouncing and denouncing the Almighty. But Satan is due for a complete disappointment. In showing this the remark is in order that to Job's life as it is known from the book that bears his name, there are four stages of experience through which he is made to pass, to wit, the stage of prosperity, of reverses, of reverses more severe, and of restoration. To the third stage belongs the great debate. It is while Job passes through this third stage that, with Satan's reasoning in his ear, the feeling steals over his soul that God counts him for an enemy and has therefore destroyed him on every side. What are now the emotions that this feeling arouses in Job? His replies exhibit a soul resentful, angry, vexed and grieving, and a soul encircled by a gloom thick and deep.

There is anger in some of those replies of the sufferer especially in the one in which he hurls imprecations at the day of his birth. And mark once more the bitterness of this language, "How should a man be just with God?" Should Job have completed this sentence, he would have said, "How should a man be just with God, if God is determined that a man be unjust, wicked?" Job goes on to show that it is utterly futile for a man to attempt to be just before God, if God is resolved by Himself that a man be unjust. "If he (man) will contend with him (God), he cannot answer him one of a thousand (questions)." The meaning is that God, as infinitely man's superior, would overwhelm him with such a multitude of questions that he must stand before Him in mute embarrassment, so confused that he would be able to utter not one word in defence of himself. The meaning of Job's utterances that now follow (chap. 9:16-35) is, "Should I call to God, and He ask me what I wanted, I would not believe that he would listen to me should I tell him. For He breaketh me with a tempest, and multiplieth my wounds without a cause, that is, He overwhelms me with calamities, even though I be innocent. . . . And even were I right, my mouth would not know how

to make the right answer and would therefore confess me guilty, though I were innocent. And truly I am actually innocent. And I will give myself no concern about my life. Therefore I will out with it: God destroys the innocent and the wicked alike. It is all the same to Him whether a man be innocent or wicked. Both receive an identical treatment. If a calamity suddenly overtake a people, then He mocks at the despair of the innocent, His desire and delight are in the suffering of the wicked. I am to be guilty, that is, God wants me so, me, even of all men. I was selected for this treatment. It is utterly vain therefore that I weary myself in trying to be innocent that I may be acquitted by God. If I should wash myself in snow water and cleanse my hands with lye, thou wouldest plunge me in the ditch so that my clothes would cause me to be abhorred."

Is the fundamental thought of this discourse of Job that the sovereign power of God acts in the life of the individual in a merciless, arbitrary manner, entirely regardless of all human right and innocence? In other words, is the case that Job imagines that of a man who, as a result of the labor that he has expended upon himself, is *actually* guiltless and clean, but who, despite his innocence, is being dealt with by the Almighty as a guilty and wicked personage for the sole reason that God wants him guilty? Expressions occur that leave no doubt that this is indeed the view to which Job gives expression in this discourse. God does just as He pleases, whether it is really right or not. Mark the following expressions, "He destroyeth the perfect and the wicked. He laughs at the trial of the innocent. He multiplieth my wounds without a cause. If I make my hands ever so clean; yet shalt thou plunge me in the ditch, and mine own clothes shall abhor me." It is said by many (a commentator) that the being whom Job here delineates is the God of the pre-destinationists and extreme Calvinists, disposing of the destinies of men in accordance with an unconditional, arbitrary decree, irrespective of all moral worthiness or unworthiness. But this accusation is false. True it is that the decree of God that touches the eternal destiny of His moral creatures is unconditional and thus absolutely sovereign. But this decree is not arbitrary. Further, though the divine decision to reject some was made irrespective of the moral worthiness or unworthiness of those rejected, the reason of the *actual* perishing of the reprobated wicked is their sin. Those whom God in His sovereign good pleasure decided to reject, He through the ages also prepares (whom He will He hardeneth) for the doom to which they were appointed, so that, though God disposes of the destinies of men in accordance with an unconditional decree, it is only the wicked who actually perish. And they perish on account of their being guilty and wicked, so that, though God does just as He pleases, what He pleases to do is absolute just and

right. Now this is what Job in his great vexation of soul denies. Job's contention is that the innocent—those who are actually innocent—perish, that God breaketh him, Job, without a cause. He thus accuses God of injustice.

How is it to be explained that Job, the saint of singular piety, can give expression to a sentiment of this character? Job suffers unendurable pain. The man is being severely chastised. And in great pain he is being driven to distraction by the philosophy of his friends. The discourse of Job under consideration is a reply to this philosophy as again voiced by Bildad. "If thou were pure and upright," Job hears Bildad saying, "surely he (God) would now awake for thee, and make the habitation of thy righteousness prosperous. . . . Behold God will not cast away a perfect man, neither will he help the evildoers" (chap. 8). "O Job, thy trouble is," Bildad means to say, "that thou art wicked, and being wicked refuseth to repent of thy sins". "If thou wouldest therefore (only) seek unto God betimes" "then all would again be well with thee." Catching hold of these statements of Bildad, Job replies, "I know it is so of a truth, but how should a man be just with God, if God is determined that he be guilty." It is impossible. "And this," Job means to say, "is precisely my case. I am innocent. But God wants me guilty; and therefore I now suffer." It is plain that in uttering this language, Job means to strike not so much at God as at Bildad and Eliphaz. But in overturning the reasonings of his critics and in maintaining his integrity, Job assails God's justice. He does so, not deliberately but rather accidentally. That he speaks as he does is to be accounted for by the fact that his soul is in a state of confusion. There is therefore not a destruction, but merely a temporal withdrawal, eclipse, of his conscious faith. It is not the real Job speaking here. When the dark cloud of despair is again removed, Job stands before God as His saint.

When Satan heard Job utter this violent speech, he must have greatly rejoiced, thinking that Job was now about to turn upon God and curse Him. But Satan did not understand. Being Satan, how could he! Even the most violent language of Job is, rightly considered, the utterance of a man grieving because he deems himself forsaken by the God after whom his soul yearns and for whom his soul is crying. The discourses of Job, taken as a whole, are the lamentations of the pious soul of a man, who is sad beyond words because the thought has taken hold of him that the God whose fellowship he craves now counts him as one of His enemies. How can such a man renounce and curse God?

(To be continued)

G. M. O.